

De weef

8

Magazine van De Wever

SEPTEMBER 2022

**De Wever
bestaat 25 jaar!**

Al 25 jaar maken we van
een oude dag een nieuwe dag

Voorwoord

Beste lezer,

Voor je ligt de jubileumeditie van De Weef. De Wever bestaat dit jaar namelijk 25 jaar! Om dat te vieren hebben we een editie samengesteld met bijzondere interviews met medewerkers, een blik terug én een blik vooruit naar de toekomst, een overzicht van alle feestelijke activiteiten die we dit jaar organiseerden en nog veel meer.

Op 1 januari 1997 fuseerden locaties De Hazelaar en Padua. Op de locaties werd destijds een prijsvraag voor een nieuwe naam uitgezet. Ton van Doremalen, een medewerker, bedacht de naam ‘De Wever’. Een naam van een organisatie die vijftientig jaar later is uitgegroeid tot één van de grootste zorgaanbieders in regio Tilburg. De naam ‘De Wever’ werd gekozen omdat er een Tilburgs randje aan zit vanwege de link met Tilburg Textielstad. De naam is ook toepasselijk voor de locaties die zich tijdens de fusie met elkaar hebben ‘verweven’. Vijftientig jaar later bestaat De Wever uit veertien woonzorgcentra en twee behandelcentra in Tilburg. Daarnaast biedt De Wever thuiszorg en (paramedische) behandelingen aan cliënten in Tilburg en omgeving. Het 25-jarig bestaan van De Wever is een mooie gelegenheid om een jaar

vol festiviteiten te organiseren. Het is een jaar om extra waardering uit te spreken naar alle medewerkers en vrijwilligers die van een oude dag een nieuwe dag maken voor de bewoners en cliënten. In juni organiseerden we Wever Fever in Poppodium 013, een feestelijke avond voor alle medewerkers en vrijwilligers van De Wever. De bewoners en cliënten van De Wever Thuis werden verrast met een optreden van Maurice Hermans. Met zijn show ‘25 Rozen voor Jou’ bezocht hij alle locaties.

Chantal Beks, bestuurslid van De Wever, benadrukt hoe bijzonder de inzet van alle collega’s van De Wever is. ‘We zijn erg trots op alles wat we in de afgelopen 25 jaar hebben bereikt. Onze medewerkers en vrijwilligers zetten zich iedere dag in voor de bewoners en cliënten. We willen er dit jaar bij stil staan hoe bijzonder het is dat we dit samen doen, elke dag weer!’ De Weef staat dit keer ook in het teken van dit feestelijke jaar. Wij hopen dat je net zoveel plezier hebt in het lezen van het nummer als wij hebben gehad in het maken ervan.

Redactie van De Weef

Inhoud

Voorwoord	2
Raad van Bestuur	4
Feiten en cijfers	8
Wever Fever	10
25 jaar Mobiel Zorgteam	12
De mooiste herinneringen van oud-bestuurders Willem Kieboom en Peter Castenmiller	15
Technologie bij De Wever	16
Familie bij De Wever	19
Felicities	29
Loopbaan bij De Wever	30
Felicities	36
Hoe ging dat vroeger? En hoe doen we het nu?	38
Oud-medewerkers aan de slag als vrijwilliger	42
Korte geschiedenis	46
Medewerkers +25 jaar in dienst!	50
Het Wever Lied	59
Voorstellingen Maurice Hermans	60
Tijdslijn	62

Colofon

De Weef is een uitgave van zorgorganisatie De Wever. Dit relatiemagazine verschijnt twee keer per jaar.

Interviews

Cindy Szmytkiewicz, Elsje Aarts – de Bie en Carolijn Kuijpers

Fotografie

Elsje Aarts – de Bie en Cindy Szmytkiewicz

Ontwerp en opmaak

Studio Direct

De Wever, Postbus 1173, 5004 BD Tilburg
info@dewever.nl, www.dewever.nl
Volg ons op social media.

Raad van bestuur

Geïnterviewden: Chantal Beks en Marcel van der Priem

Ter ere van het 25-jarig bestaan van De Wever gingen we in gesprek met de Raad van Bestuur. Bestuurders Chantal Beks en Marcel van der Priem blikken terug én kijken vooruit naar de komende 25 jaar. 'Over 25 jaar hopen we nog meer verweven te zijn met de samenleving.'

25 Jaar is een bijzondere mijlpaal! Wat is voor jullie het meest memorabele moment in jullie tijd bij De Wever?

Chantal: 'Voor mij is het meest memorabele moment de eerste keer dat ik het verhaal hoorde van Jaap Bressers. Hij vertelde een verhaal over wat een hulpverlener voor betekenis kan hebben voor een cliënt. De emotie die dat verhaal opriep bij de medewerkers van De Wever vond ik heel bijzonder.' 'Ik vond het ook een memorabel moment dat bewoners van locatie Padua bloemen kregen van Burgemeester Weterings en Ali B. tijdens de coronaperiode. Bewoners mochten toen niet naar buiten en stonden daarom op de balkons. Het was een moeilijke periode, maar toch genoten de bewoners van dat moment. Het was wat mij betreft een markant moment voor de tijdsgeest. Het markeert hoe we als samenleving de sluiting van de woonzorgcentra in Nederland toch een beetje probeerden 'recht te breien'.'

Marcel: 'Ik ben nog maar een paar maanden werkzaam bij De Wever. Maar een onvergetelijk moment vond ik het Wever feest in Poppodium 013 dat we in juni hadden. Met meer dan 1500 collega's de primeur van het Wever-lied en bijbehorende videoclip ervaren. Je voelde de trots bij iedereen, zo van: 'Ja, dat zijn wij!'

Waar zijn jullie het meest trots op als je terugblijkt op wat De Wever heeft bereikt?

Chantal: 'Wij zijn natuurlijk ook maar passanten. Ik denk dat de medewerkers vooral trots mogen zijn op het feit dat er met veerkracht, loyaliteit, trouw en verbondenheid op zo veel plekken warme zorg geleverd wordt. Ik vind enige bescheidenheid van ons daarbij wel op zijn plaats.'

Marcel: 'Ik vind het bewonderenswaardig dat er een mooie vorm is gevonden om de zorg voor ouderen in Tilburg in te richten. We werken veel samen met andere zorgverleners, met huisartsen en met het ziekenhuis. Dat is wel iets om trots op te zijn.'

Wat is de kracht van De Wever? Wat zorgt ervoor dat we al 25 jaar van oude dagen nieuwe dagen maken?

Chantal: 'We hebben als organisatie natuurlijk voor de merknaam De Wever gekozen, maar de eigenheid van de verschillende locaties is wel behouden gebleven. Voor iedere inwoner van Tilburg

is er een passende woonomgeving. Het is mooi dat dat allemaal naast elkaar in een organisatie kan bestaan.'

Marcel: 'De zorg voor ouderen in Tilburg gaat natuurlijk veel langer terug dan 25 jaar. Vaak zijn de locaties ontstaan vanuit een geestelijke achtergrond. Aan de ene kant is er binnen De Wever veel ruimte voor tradities en gebruiken, maar aan de andere kant hebben we ook een vooruitziende blik en werken we aan vernieuwing. Het viel me onder andere in het project *Leven in Vrijheid* op hoe ambitieus mensen met vernieuwing bezig zijn. Dat is iets waarvan we vijf jaar geleden in ouderenzorgland van de leg raakten.'

Wat zouden jullie in de toekomst graag voort willen zetten?

Chantal: 'Ik zou nóg meer aandacht willen hebben voor het feit dat er mensen bij ons wonen. Dus nog minder nadruk op de systeemwereld en de instituutgedachte en meer nadruk op de mens. We moeten kritisch blijven kijken naar wat we allemaal doen en ons steeds afvragen waarom of voor wie we het doen. Die mindset past wel bij de uitdagingen die op ons af komen.'

'Trots op het feit dat er met **veerkracht, loyaliteit, trouw en verbondenheid** op zo veel plekken **warme zorg** geleverd wordt.'

Marcel: 'Dat we niet alleen de verantwoordelijkheid hebben op de zorglocaties, maar ook in de wijk en in samenwerking met familie en naasten. Wij zijn deskundig op het gebied van ouderenzorg. Die kennis moeten we meer met onze omgeving gaan delen.'

Chantal: 'We zijn toch geneigd om dingen snel over te nemen en te institutioneren, dat wil ik graag anders zien.'

Marcel: 'Diep in de kern ligt het instituut zijn altijd op de loer. Ondanks de soms zware ziektebeelden moeten we ons afvragen: 'Kan de zorg voor de mensen nog gewoner?'

Hoe zouden we nog meer los kunnen komen van die instituutgedachte?

Chantal: 'We weten dat steeds meer mensen thuis willen én moeten blijven wonen. Mensen moeten worden ondersteund door familie, huisartsen en door andere mensen in hun netwerk. Wij hebben de deskundigheid waarmee we hen kunnen ondersteunen. We moeten het netwerk rondom de oudere meer gaan helpen. We zijn gewend om alles volledig zelf te doen. We moeten daarom leren hoe je niet alles overneemt, maar de juiste vragen stelt.'

Zijn er voorbeelden binnen De Wever van hoe dat nu gebeurt?

Chantal: 'Met project Quilt zijn vanuit deze denklijn mooie stappen gezet. De functionaris Buurtverbinder die is aangesteld is niet gericht op zorg, maar voert keukentafelgesprekken met mensen die in het appartementencomplex in de wijk wonen. Hij of zij stelt vragen als: 'Hoe kunt u uw dag zo zinvol mogelijk besteden? En hoe kunnen wij daarbij faciliteren?' Het zijn goede gesprekken die niet meteen institutionaliseren of over het inrichten van de zorg gaan. Vanuit de gedachte dat mensen zo lang mogelijk thuis willen blijven wonen wordt een zinvolle dag georganiseerd. Wij helpen daar waar ondersteuning nodig is.'

Marcel: 'Je merkt dat onze wijkverpleegkundigen en specialisten ouderengeneeskunde de huisartsenpraktijken steeds meer ondersteunen met hun deskundigheid. Waardoor de cliënt veel langer en fijner in de wijk kan blijven wonen. Ondanks de schaarste die we ervaren op het gebied van personeel. Binnen De Wever zijn eigenlijk heel veel goede voorbeelden te noemen. Op een knappe manier brengen we familie in een actievere rol dan we eerder gewend waren.'

Wat zou je in de toekomst graag anders doen?

Chantal: 'We willen graag minder administratieve last en minder organiseren rondom de systeemwereld. Bij alles wat je organiseert willen we in ons achterhoofd houden: Helpt het de cliënt of zijn we een systeemwereld aan het organiseren? Het gaat erom dat we doordacht innoveren.'

'We weten ook dat we het personeel systematisch overvragen. Dat willen we ook anders doen. We moeten voor medewerkers keuzes maken die fundamenteel zijn voor de werkdruk.'

Marcel: 'In het verlengde van wat we zojuist bespraken. Nog opener zijn naar de buurt en familie en de zorg en aandacht voor kwetsbare mensen nóg meer samen dragen. Mij valt toch op dat we grote delen van de dag het welzijn van cliënten met professionals moeten dragen.'

Naar welke innovatie kijken jullie met veel interesse?

Chantal: 'Vooral naar de sociale innovatie. Die kunnen we ondersteunen met technologie. We hebben het eerder gehad over het helpen van de oudere en zijn of haar omgeving. Ze krijgen te maken met allerlei veranderingen, maar we willen ze toch stimuleren om zoveel mogelijk zelf te blijven doen.'

Marcel: 'We kennen al veel technologische innovaties, maar als we het hebben over het implementeren en het borgen van technologie verprutsen we nog weleens. Innovaties liggen soms na een paar maanden in de kast. We moeten meer investeren in het begeleiden bij innovatie. Daar ligt eigenlijk de grootste innovatie. We durven er nu nog niet goed genoeg mee te werken. Dat geldt niet alleen voor ons, maar ook voor de mensen op de afdeling. We moeten de vaardigheid om met vertrouwen met technologie om te gaan nog leren. Als het ons bij deze innovaties niet lukt, waarom zou het dan bij komende innovaties wel lukken?'

Waar hopen jullie dat De Wever over 25 jaar staat?

Chantal: 'Ik hoop dat De Wever wat betreft imago, reputatie en bekendheid staat waar hij nu staat. Daarnaast hoop ik dat we de ontwikkelingen hebben doorgemaakt die we net schetsten. We hebben onze specialisatie met betrekking tot bepaalde doelgroepen al stevig staan, dus ik hoop dat we dat behouden.'

Marcel: 'Ik hoop dat De Wever dan nog steeds wordt gezien als een betrouwbare en solide organisatie die nog meer verweven is met de samenleving. Dat De Wever gekend wordt voor complexe zorg, zowel thuis als voor de mensen bij wie het thuis wonen niet meer gaat.'

Welke uitdagingen liggen er voor De Wever?

Chantal: 'De uitdaging dat het allemaal niet maakbaar is. We hebben de uitdaging van het personeel al genoemd. Wij kunnen wel een ideaalbeeld hebben over hoe we samen willen werken met de samenleving, maar of die samenleving dat ook vindt is een tweede. Het is ons duidelijk geworden dat maakbaarheid en langtijdig organiseren een illusie is. Corona heeft geleerd dat wat je dacht dat maakbaar was, dat totaal niet bleek te zijn. Nu zie je oorlog, een energiecrisis en een ontzettend krappe arbeidsmarkt. Als mensen dit vijf jaar geleden hadden voorspeld, had me dat heel stug geleken. Al deze dingen maken dat je bescheiden moet blijven in je eigen langetermijnvisie.'

Het mag verwacht worden dat we met perspectief de toekomst in gaan en wendbaar blijven, maar je moet niet ontkennen dat de zorgen er ook wel degelijk zijn. Als organisatie moeten we de wendbaarheid hebben om daarmee te dealen. Dat is onze grootste opdracht. Als je wendbaar blijft, wat er ook gebeurt. Dan doe je het goed in deze tijd.'

Marcel: 'Het gaat elke keer weer over het antwoord vinden op de rol die van je gevraagd wordt.'

Chantal: 'En daar op anticiperen. Het is het klassieke Kodak-verhaal, je moet wendbaar zijn om mee te blijven doen.'

Hoe was jullie eerste werkdag bij De Wever?

Marcel: 'Het was een hele mooie ontmoeting met veel Tilburgse eigenheid. We werken op wijkniveau, dus de plekken waar je komt zijn vaak heel karakteristiek. Bij De Wever wonen en werken mensen uit de stad. Tilburg is best wel een rauwe stad met een gouden randje.'

Chantal: 'Hard op de inhoud, zacht op de relatie.'

Marcel: 'Dat heb ik gelijk gevoeld. Een enorme ambitie om het goed te doen voor de mensen. Soms misschien wel veel te goed. Dat heeft ook wel echt iets moois.'

Chantal: 'Ik herken wel wat Marcel zegt. Je maakt kennis met een palet aan diversiteit. Het Brabantse

kende ik al, maar de kennismaking met de congregatiewereld vond ik intrigerend. Ik herinner me wel dat de eerste dagen heel welkom waren. De mensen zijn echt in staat om je een warm welkom te geven. Dat is me wel bijgebleven. En alle verkeersboetes zijn me bijgebleven, want die heb ik in het begin ook heel veel gehad als ik onderweg was van locatie naar locatie.'

Waar waren jullie zelf, 25 jaar geleden?

Chantal: 'Ik was toen 23. In april van 1997 ben ik afgestudeerd. Toen ben ik vier maanden gaan reizen door Azië. Daarna ben ik gaan werken.'

Marcel: 'Ik was nog een feestende student die in een studentenhuus in Nijmegen woonde. In december 1997 ben ik afgestudeerd in bedrijfswetenschappen.'

Hoe vieren jullie het jubileum eigenlijk?

Chantal: 'Zeer bescheiden, maar met een knallend feest op 10 juni. En de bewoners en cliënten die genieten van Maurice Hermans. Daar gaat het om, het is een feest voor iedereen.'

Marcel: 'Er zijn mensen die er al veertig jaar of meer werken. Ik vind dat we de mensen moeten bedanken, dat doen we op deze manier.'

Feiten en cijfers

Bureau Zorgadvies

Totaal op dit moment (tijdelijk) wonende/verblijvend binnen De Wever:

1.592

Aantal mannen: 645

Gem. leeftijd: 82

De oudste: 107

Aantal vrouwen: 947

De jongste: 40

Gem. leeftijd mannen: 79

Gem. leeftijd vrouwen: 83

Inkoop

Totaal 50.000 orders in de afgelopen 25 jaar

Brieforders ca.: 500 per jaar

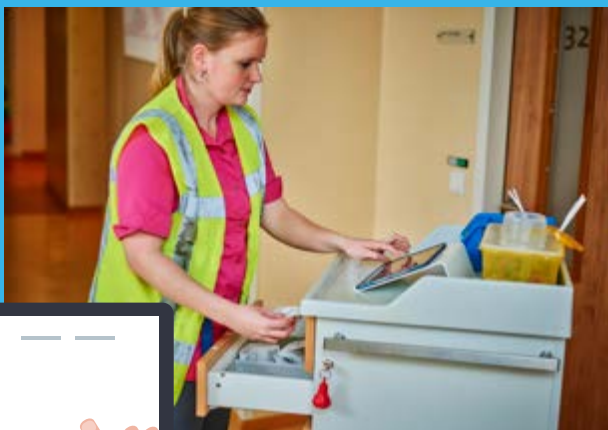
Digitale orders ca.: 2.200 per jaar

Eten en drinken, V&V artikelen (Verpleging & Verzorging), disposables, technische en huishoudelijke artikelen worden het meest besteld.

ICT / IT

De afgelopen 25 jaar zijn er ongeveer:

10.000 computers gebruikt
2.500 telefoons gebruikt

HRM aantal medewerkers

De Heikant 161

Padua 184

Satijnhof 108

De Hazelaar 342

Damast 73

De Sporen 18

De Bijsterstede 127

Mater Misericordiae 41

Koningsvoorde 100

De Wever Thuis 119

Reyshoeve 210

De Vleugel 45

MZT 32

Notre Dame 94

Expertise 121

Boshuis 168

Gem. leeftijd 44

Totaal 2.701

Joannes Zwijzen 190

Den Herdgang 119

Centrale Diensten 429

Dag-behandelingen 20

De Wever Thuis

Clënten: 775

Aantal fietsen in gebruik: 14

Vrijwilligers

Zorg & Welzijn, Dienstverlening en Ondersteuning zijn de populairste profielen onder vrijwilligers.

Aantal: 1.275

Vrijdag 10 juni organiseerde De Wever een
groot jubileumfeest 'Wever Fever' voor
 medewerkers en vrijwilligers.
 We kijken terug op **een fantastische
 avond, wat was het gezellig!**

Geïnterviewden: Jan van de Ven, Jill de Kroon

25 jaar Mobiel Zorgteam

Het Mobiel Zorgteam is vandaag de dag niet meer weg te denken uit de zorg in en om Tilburg. Al 25 jaar staat het Mobiel Zorgteam (MZT) zeven dagen per week en 24 uur per dag klaar voor zowel hoog- als laagcomplexere zorg. Met Jan (senior verpleegkundige) en Jill (verpleegkundige MZT) hebben we het over 25 jaar MZT.

Wat is allemaal veranderd ten opzichte van 25 jaar geleden?

Jan: 'De afgelopen 25 jaar is er veel veranderd. Het MZT is van klein naar groot gegroeid in de loop van 25 jaar. Ook is de zorgvraag complexer geworden. Cliënten liggen korter in het ziekenhuis, maar mensen kiezen steeds vaker voor verpleging in hun vertrouwde woonomgeving. Ook als zij door hun aandoening meer gespecialiseerde verpleging nodig hebben. Door de specialistische thuiszorg kan een ziekenhuisopname worden verkort of voorkomen. Cliënten kunnen dan zo lang mogelijk in hun eigen vertrouwde omgeving blijven wonen. Handelingen die normaal gesproken in het

ziekenhuis plaatsvinden kunnen we bij cliënten thuis uitvoeren.'

Jill: 'Ook de hulp van mantelzorgers wordt steeds belangrijker nu cliënten steeds langer thuis blijven wonen. Mantelzorgers weten welke impact de ziekte of beperking op de cliënt heeft, omdat zij weten hoe de cliënt voor het ziekteproces was. Daarmee zijn mantelzorgers van grote waarde. Hun kennis kunnen we ook goed gebruiken om zorg en begeleiding goed af te stemmen met de cliënt.'

Jan: 'Ook hadden we 25 jaar geleden nog geen Google Maps. Dit is toch ook wel erg handig

als we bij een nieuwe cliënt hulp moeten verlenen. Veel mensen hebben 's avonds geen buitenverlichting aan dus vroeger moest je met een zaklamp schijnen om te kijken of je voor de juiste deur stond. Grappig hoe we dat toen deden.'

Wat maakt het werk bij het MZT bijzonder?

Jill: 'Ik heb eerder in het ziekenhuis gewerkt, maar sinds vorig jaar werk ik als verpleegkundige bij het MZT en ik ben blij dat ik deze stap heb gezet. Als verpleegkundige in de specialistische thuiszorg heb je meer verantwoordelijkheid en moet je soms op een creatieve manier zorg verlenen, omdat je niet alles bij de hand hebt.'

Jan: 'Ja, zo was ik laatst bij een cliënt die in de nacht was gevallen en precies achter de voordeur lag en alarm had gemaakt. Deze cliënt had zijn heup gebroken en kon niet van positie veranderen. Ik heb toen midden in de nacht de brandweer gebeld om de deur open te breken van het balkon om zo via de achterkant binnen te komen. Wat het werk ook bijzonder maakt is dat je vaak bij intieme momenten aanwezig bent. Wij ondersteunen bijvoorbeeld ook bij palliatieve zorg aan huis. Het

is heel bijzonder dat je er mag zijn voor cliënten die in de laatste fase van hun leven zitten, samen met hun dierbaren.'

Jill: 'We hebben hier bijna dagelijks mee te maken, want palliatieve zorg is een groot onderdeel van ons werk. Maar soms raakt mij dit wel. Je maakt mensen op hun kwetsbaarst mee. Als het mij erg heeft geraakt, neem ik na zo'n dienst even de tijd om dit met mijn collega's te bespreken. Het napraten met elkaar zorgt ervoor dat je het ook weer naast je neer kunt leggen. Gelukkig hebben we een fijn team en hebben we op zulke momenten veel steun aan elkaar.'

Wat doen jullie nog meer naast het organiseren en verlenen van palliatieve zorg?

Jill: 'Wij zijn inzetbaar voor complexe wondzorg. Hierbij werken wij samen met andere disciplines, zoals het Wond Expertise Centrum en het ziekenhuis. Ook verlenen wij verschillende soorten infuustherapie, sondevoeding, intraveneuze voeding en thuisdialyse.'

Toen

Nu

Jan: 'Omdat we specialistische zorg verlenen werken we nauw samen met verwijzers, zoals specialisten in het ziekenhuis, huisartsen en andere zorgaanbieders in de regio. Samen stemmen we de zorg af op de wensen en de behoeften van de cliënt. Door kennis en ervaring met elkaar te delen, kunnen we de beste zorg verlenen.'

Kent u iemand die gespecialiseerde thuiszorg nodig heeft? Of bent u benieuwd wat het Mobiel Zorgteam kan betekenen en of iemand in aanmerking komt voor vergoeding van de zorg? Neem dan contact op met Bureau Zorgadvies. Zij zijn bereikbaar op telefoonnummer 0800 339 3837. Of scan de QR-code om de video met informatie over het MZT te zien.

Weetjes en cijfers over het MZT

Wist u dat...

- ...het Mobiel Zorgteam 25 jaar geleden als een voortzetting van een samenwerking tussen enkele verzorgingshuizen en De Hazelaar is begonnen? In de loop van de jaren is deze samenwerking uitgegroeid naar alle locaties van De Wever.
- ...we met **20 organisaties** samenwerken?
- ...we met **140 huisartsen** via de huisartsenpost samenwerken?
- ...het volledige team bestaat uit **33 medewerkers**, waarvan **30 vrouwen** en **3 mannen**?
- ...er **5 auto's** 24/7 beschikbaar zijn? Waarvan 4 auto's overdag, 3 in de avond en 2 in de nacht.
- ...het MZT binnenkort **2 elektrische auto's** krijgt?
- ...er per dag ongeveer **450 km** wordt gereden?
- ...we in 25 jaar **11 managers** hebben gehad en dat het MZT ongeveer **10 keer** van ruimte / locatie verhuisd?

Hoogcomplexere zorg

Hoogcomplexere zorg zijn onder meer intraveneuze therapieën zoals bijvoorbeeld antibiotica, TPV (voeding via het infuus) en palliatieve sedaties.

Laagcomplexere zorg

Onder laagcomplexere zorg verstaan we onder meer katheteriseren, maagsonde inbrengen en sondevoeding geven, injecteren, wondzorg, blaasspoeling, zuurstof toediening, stomazorg en bloedsuikers en stollingswaardes prikken.

De mooiste herinneringen

van oud-bestuurders Willem Kieboom en Peter Castenmiller

Peter Castenmiller:

Een antwoord op de vraag wat mijn mooiste herinnering is aan mijn tijd bij De Wever, is niet zo makkelijk te geven. In 2000 ben ik gestart bij De Wever als voorzitter van de Raad van Bestuur als opvolger van Chriek Diemel. Een functie, die ik tot april 2012 heb uitgeoefend. De laatste jaren samen met Julius Roorda.

De Wever, een organisatie om trots op te zijn en dat ben ik nog steeds. Groot respect en waardering voor alle medewerkers en vrijwilligers. Zij staan dag en nacht klaar om de aan onze zorg toevertrouwde bewoners en cliënten te begeleiden en te verzorgen. De onderzoeken naar de cliënttevredenheid lieten vaak mooie scores zien en staan op mijn netvlies als hoogtepunten. Niet onvermeld mag blijven de vele innovatieve projecten zoals Gastvrijheid met Sterren, het Dementie Ondersteuning en Trainingscentrum (DOT), Familiezorg, De Geheugenwinkel.

Mede dankzij de fusies hebben we veel kunnen bouwen en renoveren. Nagenoeg alle zorgcentra zijn vernieuwd of er werden vernieuwingen in planning genomen. Ook kozen de Congregaties om haar zorglocaties onder de hoede van De Wever te brengen.

Naast hard werken konden we ook goed feesten met elkaar. Mooie herinneringen heb ik aan het Weverfeest met 4000 deelnemers in het Willem II stadion en de aankomst van onze deelnemers aan de Roparun. Maar ook aan de Kerstvieringen en de jaardiensten op de locaties. Ik kijk dan ook terug met heel veel plezier naar mijn jaren bij De Wever en wens allen proficiat met het 25-jarig jubileum van De Wever.

Willem Kieboom:

Mijn mooiste herinnering aan bijna 16 jaar

De Wever? Er zijn er teveel om op te noemen, maar ik kom uit op de momenten dat ik mocht meelopen met diverse medewerkers op diverse locaties. Van magazijn tot MZT, van arts tot gastvrouw: ik voelde me welkom. En tijdens die momenten leerde ik niet alleen iets over het vak van diegene met wie ik meeliep, ik kreeg ook gevoel bij de sfeer in het werk. De sfeer onderling tussen medewerkers, de sfeer die cliënten ervaren en die zo belangrijk is voor het gevoel thuis te zijn en gezien te worden. Ik vond het verrijkend en het maakte me trots. Trots op de collega's en op de organisatie waar ik werkte.

Geïnterviewden: Kim van den Akker, Annelein van Sluijs

Technologie bij De Wever

Bij zorgtechnologie staan twee doelen centraal: werkplezier voor collega's en leefplezier voor bewoners. Met technologieën zoals de VR-bril, de automatische medicijndispenser (Medido) en andere domotica zorgt De Wever voor een betere cliëntveiligheid en efficiënter en prettiger werken. Technologische ontwikkelingen gaan snel en raken ons allemaal. In dit artikel kijken we terug op 25 jaar ontwikkeling van technologie bij De Wever met Annelein van Sluijs, Programma-mananger DOT en Kim van den Akker, Zorgtechnoloog.

Een aantal jaar terug

Annelein: 'Als ik terug kijk op 25 jaar technologie bij De Wever dan is het eerste dat er in mij opkomt de opkomst van de computer. Ik werk nu 26 jaar bij De Wever en ik weet nog dat in mijn begintijd, ik werkte toen als Manager Welzijn, de medewerkers heel veel moeite deden om als een van de eersten een computer te bemachtigen.'

We correspondeerden toen vooral via postvakjes. Je kreeg een briefje in je postvakje met bijvoorbeeld een vraag, daar noteerde je een antwoord op en dan deed je het weer bij iemand anders in het postvakje. Een boodschap versturen kostte je zo twee dagen. Onvoorstelbaar in deze tijd van volle mailboxen. Ze vervolgt: 'Een ander voorbeeld is de overgang van papieren dossiers naar het werken met iPads en de overgang van piepers naar de smartphones. Ik weet nog dat er een periode was dat je als zorgmedewerker je privé mobiel niet mee mocht nemen de werkvloer op. Dat is nu ook ondenkbaar.'

Waar staan we nu?

Kim: 'Ik werk sinds 2,5 jaar als Zorgtechnoloog bij De Wever. Een functie waarin ik projecten op het gebied van technologie begeleid. Ik werk voor twee afdelingen I&A (Informatisering en Automatisering) en WIO (Wetenschap, Innovatie en Onderzoek). Op de afdeling WIO zijn we bezig met vernieuwingen om de zorg beter te maken. Op dit moment zijn we vooral bezig met experimenteren waarna de eventuele implementatie volgt. Ik werk breed voor de hele organisatie De Wever. Annelein kijkt met name specifiek naar de doelgroep dementie.'

Annelein: 'Het inzetten van zorgtechnologie is maatwerk omdat iedereen uniek is. Voor iedere individuele bewoner moeten we de balans zien te vinden tussen vrijheid en autonomie aan de ene kant en risico's en bescherming aan de andere kant. Als we deze balans weten te vinden draagt dit bij aan een zo groot mogelijk welzijn voor de bewoner. De balans kan bovendien binnen relatief korte tijd weer veranderen, bijvoorbeeld door achteruitgang van de conditie van de bewoner. Onder andere technologie kan ons helpen om deze flexibiliteit te bieden.'

Kim: 'Vanuit ICT kijken we ook hoe zaken slim opgeslagen kunnen worden in een bronsysteem, hoe we zaken kunnen koppelen. Alle medewerkers gebruiken nu een smartphone waar de zorgmeldingen op binnen komen. Er zijn nog veel meer mogelijkheden met een smartphone, daar zijn we nu ook naar aan het kijken.'

Er lopen veel projecten die technologie raken. Internationaal, nationaal en regionaal. Er wordt ook veel samengewerkt met andere VVT-organisaties. Voorbeelden van projecten: de meekijkbril, slim incontinentiemateriaal, de VR-bril.'

We zijn nog niet klaar

Annelein: 'Als het over technologie gaat, gaat het ook over innovatie. Ook al hebben we de techniek in huis, we moeten de collega's in de teams ook ondersteunen om met de techniek te gaan werken. We moeten onszelf uitdagen om het maximale eruit te halen. Er is binnen De Wever veel veranderkracht, deze veranderkracht kunnen we gebruiken om door te gaan met mooie innovaties. We nemen iedere medewerker graag mee in mogelijkheden waarvan je vooraf niet van het bestaan wist of waarvan je denkt durf of kan ik dat wel?'

Kim: 'Het toepassen van zorgtechnologie en innoveren is durven en lef hebben. Niet alleen voor medewerkers, management en directie moet durven investeren. Een voorbeeld is de zorgrobot, hoe kunnen we deze verder ontwikkelen zodat het echt een aanvulling wordt op het werk van onze medewerkers? Moet de robot hartslag of temperatuur meten of misschien wel een gezicht herkennen? Deze innovatie zorgt voor een grotere zelfredzaamheid van cliënten, minder inzet van zorgpersoneel, en betere kwaliteit van zorg. Dit wil overigens niet zeggen dat de robot zorgpersoneel kan vervangen.'

Contact

Als er vragen zijn na het lezen van dit artikel kun je contact opnemen met:

Kim van den Akker

k.v.d.akker@deweever.nl

T 06 3051 8632

Annelein van Sluijs

a.v.sluijs@deweever.nl

T 06 1869 2677

Leestip!

Annelein en Kim hebben nog een leuke leestip. Het boek #eHeld Dagboek van een zorgprofessional. Een fijn boek waar je ook nog wat opsteekt over de zorg van de toekomst.

Familie bij De Wever

Zit een hart voor de zorg in de familie? Of maakt een gezamenlijke passie voor de zorg je band als partners sterker? We zochten het uit op de locaties van De Wever. Want wist je dat er best veel medewerkers zijn waarvan hun partners of familieleden ook bij De Wever wonen of werken?

Drie bijzondere families vertellen hoe zij dat ervaren.

Partners bij De Wever

Jan en Hannie

Jan en Hannie van de Ven werken allebei voor De Wever. Jan als Senior Verpleegkundige in het Mobiel Zorgteam en Hannie als Welzijnsmedewerker op locatie De Hazelaar. Toen ze 37 jaar geleden allebei de opleiding 'ziekenverzorging' volgden, sloeg de vonk over. Jan:

'We zijn hier als 19-jarigen, eigenlijk als kinderen, begonnen. Nu worden we opa en oma'.

Hannie: 'We zaten samen op de opleiding in de klas van '85. De opleiding heette destijds Ziekenverzorging. In het begin vonden we elkaar helemaal niet interessant, want we hadden allebei een andere verkering. Toen we stage gingen lopen op De Hazelaar kwamen we soms bij elkaar op de afdeling.'

'En toen is het eigenlijk begonnen. Mijn verkering ging uit en Jan had al geen verkering meer. Mijn wereld stortte in. Want met wie moest ik nou op vakantie? Ik had het er met mijn collega's over. Er werkten niet veel mannen op de afdeling, dus de mannen zaten altijd tussen de vrouwenpraat. Jan stelde voor: dan gaan wij toch samen op vakantie? We hebben toen samen een reis uitgezocht. Toen het eenmaal zo ver was, hadden we verkering.'

Jan: 'We hebben de afgelopen jaren veel gezien en meegemaakt. Ons hele leven ligt eigenlijk hier. Als je kijkt hoeveel uren je besteedt op het werk. En dat stopt niet als we naar huis gaan, thuis hebben we het ook over het werk.'

Welke rol speelt De Wever in jullie leven?

Hannie: 'Onze kinderen kwamen in de Maxi-Cosi al mee naar De Hazelaar. Jan werkte de vroege dienst en ik de late. Ik nam Simone, onze oudste dochter, dan mee naar het werk. Alle ouderen vonden het geweldig als ik de baby meenam. Daarna nam Jan haar weer mee terug naar huis en ging ik de late dienst werken.'

Jan: 'Inmiddels hebben onze dochters Simone en Daphne ook stage gelopen én vakantiewerk gedaan bij De Hazelaar.'

'Op onze trouwdag werden we 'de godfather en godmother van De Hazelaar' genoemd. Voor ons huwelijksfeest kwamen er twee bussen met collega's en cliënten vanuit De Hazelaar naar de kerk. Het was een hele organisatie, maar voor ons was iedereen welkom. Dat was gewoon hartstikke mooi, het was één groot feest.'

Hannie: 'Onze vrienden hebben ook wel gemerkt dat we altijd voor het werk kiezen. Soms konden we niet mee naar feestjes of uitjes. De Hazelaar komt voorop. We zijn graag bij alles dat wordt georganiseerd. Ik denk met veel plezier terug aan het Kwekfestijn. Dat organiseerden we vroeger altijd de woensdag voor carnaval. Iedereen mocht live zingen of playbacken, het was echt een begrip binnen De Hazelaar.'

Jan: 'We zijn eigenlijk overall graag bij: de feestjes, het volleybaltoernooi, de wandeltochten, de bingo en we doen mee aan optredens. Ooit

zaten we zelfs in een achtergrondorkestje, terwijl we helemaal geen muziek maken.'

Hannie: 'Ik ben daarom ook lid geworden van de personeelscommissie. Ik zat er al een tijdje op te azen en toen kwam er een plekje vrij. Inmiddels doe ik het echt al heel lang, de tijd gaat zo snel!'

Hebben jullie altijd dezelfde functies gehad of zijn jullie weleens gewisseld?

Hannie: 'Dat is eigenlijk wel een grappig verhaal. Ze noemen Jan altijd Heintje Davids. Hij heeft een aantal keer afscheid genomen, maar kwam ook steeds weer terug. Er werd dan een groot feest georganiseerd voor zijn afscheid, maar dan solliciteerde hij toch weer. In de tussentijd ging hij

'Wij blijven
tot ons
pensioen.
Een goeie
die ons
wegjaagt!'

bijvoorbeeld een opleiding doen, maar hij kwam altijd weer terug.'

Jan: 'Ik werk al ruim 20 jaar voor het Mobiel Zorgteam. Ik kom dus op alle locaties, maar De Hazelaar is bijna al die jaren onze vaste uitvalsbasis geweest. Ik heb binnen De Hazelaar en het MZT verschillende functies gehad. Nu werk ik als Senior Verpleegkundige.'

Hannie: 'Ik ben 34 jaar Verzorgende IG geweest. Daarna heb ik de overstap gemaakt naar Zorgcoördinator. En nu werk ik sinds 3 jaar als Welzijnsmedewerker. Eerst deed ik beide functies naast elkaar, maar ik vond het werk in de zorg op een gegeven moment niet meer zo leuk. Het kwam vaak voor dat er een ziekmelding op de afdeling was en dan stond je met een 'poppetje' minder aan het bed. Dat brak mij wel op, de zorg moest dan altijd gehaast. Ik vond het lastig, want ik ben wel heel graag bij De Hazelaar en wilde eigenlijk niet weg.'

Jan zei toen dat ik moest gaan netwerken. Welzijn liep altijd al als een rode draad door mijn baan. Ik was Aandachtvelder op het gebied van welzijn en als er bij een uitje iemand uit de zorg mee moest, dan was ik dat eigenlijk altijd. Ik ben toen met mensen in de organisatie gaan praten over een functie als Welzijnsmedewerker en al snel kwam er een kans voorbij. Toen ben ik 16 uur welzijn gaan doen en 12 uur in de zorg blijven werken. Ik vond het welzijnswerk heel leuk en ik had enorm veel plannen. Ik heb toen een plan van aanpak geschreven voor welzijn in de kortdurende zorg. Mijn nieuwe leidinggevende zag het wel zitten. Daarna ben ik volledig als Welzijnsmedewerker gaan werken.'

Wat maakt dat jullie zo graag op De Hazelaar werken?

Hannie: 'Ik vind het heel fijn dat ik dit werk tot mijn 67 (en zo veel maanden) kan blijven doen. Daar zat wel mijn angst, ik word ook ouder. De ouderen in de zorg doen het werk met het hart op de goede plek, maar de zorg is echt pittig. Ik heb aangegeven dat ik wel graag wilde blijven werken, maar dat het in de zorg niet langer ging. Toen heb ik deze mooie kans gekregen en gepakt.'

Jan: 'We blijven tot ons pensioen, een goeie die ons wegjaagt! We zijn hier als 19-jarigen, eigenlijk als kinderen, begonnen. Nu worden we opa en oma.'

Hannie, waarom heb jij bewondering voor het werk van je man?

Hannie: 'Die vraag kan ik makkelijk beantwoorden. Toen ik 19 was kwam ik met Jan op een afdeling te staan. We kregen toen verkering en dan mocht je eigenlijk niet op dezelfde afdeling werken. De liefde was toen een beetje geheim, voor zover dat mogelijk was. Ik had altijd al bewondering voor hem en dat heb ik nog steeds. Hij is super attent naar de mensen. Als hij zegt: 'ik kom zo bij u', dan komt hij ook. Hij vergeet nooit iets. Jan is een hele zorgzame en lieve man. Voor mij, maar ook voor de mensen die hij verzorgt. Ik hoor het van alle vrijwilligers terug. Iedereen zegt: 'Jan is een gouwe.'

Jan, waarom heb jij bewondering voor het werk van je vrouw?

Jan: 'We denken over veel dingen hetzelfde. Als het om de zorg voor de mensen gaat, is niets teveel voor Hannie. Ze heeft altijd tijd voor haar bewoners of cliënten. Hannie brengt een stukje vrolijkheid mee. Iedereen op de afdeling zal weten dat ze er is! Mensen lopen met haar weg en dat snap ik ook wel. Hannie is nooit chagrijnig en al is ze dat wel, dan zal ze het nooit laten merken aan de mensen.'

Jullie delen overduidelijk een passie voor de zorg. Hoe merk je dat bij jullie thuis?

Hannie: 'We hebben het vaak over het werk. Vaak gaan we 's avonds even wandelen en hebben we het over de dag. Heel de wandeling is het dan alleen maar ratelen over de dingen die je hebt gehoord of meegemaakt. Ik denk dat je het zo het langst volhoudt, want je kunt je verhaal ook even kwijt. Je hoort mensen weleens zeggen 'als ik de deur dicht trek, is het klaar. Dat snappen wij niet. Ons werk is meer dan ons werk alleen.'

Welke dingen hebben jullie samen meegemaakt?

Hannie: 'In het begin was onze verkering nog stiekem. We moesten toen samen een mevrouw uit bed tillen en gaven elkaar dan stiekem een kusje. De vrouw was altijd een beetje vergeetachtig, maar dit vond ze helemaal geweldig. Ze zei het tegen andere collega's, maar die dachten dat mevrouw in de war was. Maar stiekem had die mevrouw gelijk.'

Jan: 'We kunnen een boek schrijven over alle dingen die we hebben meegemaakt. De mensen die we in het begin verzorgden hadden kinderen of kleinkinderen die nu bij ons in de zorg komen. We hebben hele generaties voorbij zien komen.'

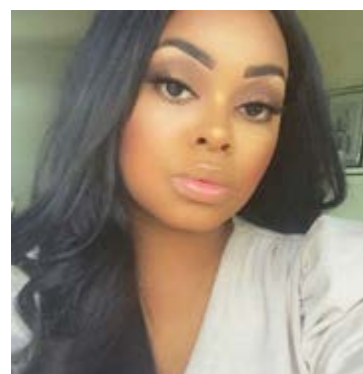
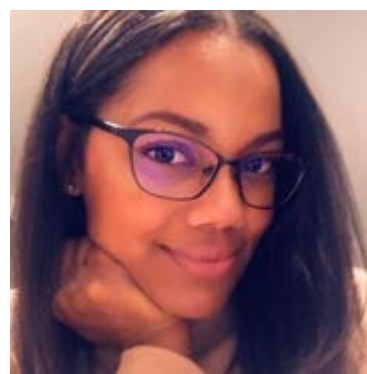
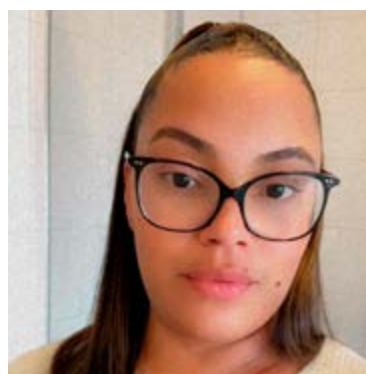
Jullie werken veel met ouderen, hoe kijken jullie zelf aan tegen ouder worden?

Hannie: 'We hebben het huis van mijn ouders gekocht en levensloopbestendig laten verbouwen. Het huis heeft nu brede deuren, geen drempels en alles is gelijkvloers. Je kunt er met een rollator rond. Mensen zeggen vaak: 'Hoe oud bende gullie nou? Nog geen 60? Dat gullie oer eigen daar druk over maakt.' Dan zeggen wij tegen elkaar: wij zien vaak partners die gescheiden moeten wonen. Vaak moeten ouderen snel beslissen over hun woonsituatie als het eigenlijk al te laat is. Dat gaat ons niet overkomen. In dit huis kunnen we 100 worden!'

Joyceline (64) en haar dochters Karina (43), Krystley (39), Kirby (38), Kimberley (35) en Kishmara (28) werken allemaal bij De Wever. Joyceline is een trotse moeder van zes dochters, waarvan er vijf voor de zorg hebben gekozen. We spraken haar en haar dochter Kimberley over hun hart voor de zorg. Kimberley: 'Het zorgzame hebben we van mama meegekregen.'

Zullen we even een voorstel rondje doen? Op welke locatie werken jullie en in welke functies?

Kimberley: 'Ik werk als Verzorgende in de nacht op locatie Koningsvoorde. Mijn zus Karina werkt als ZZP'er op verschillende locaties van De Wever. Krystley werkt als Woonondersteuner bij Plan en Flex, dus zij komt eigenlijk ook op alle locaties. Kirby werkt in de Huishoudelijke dienst op locatie Joannes Zwijssen en Kishmara werkt op De Heikant. Zij is nu Woonondersteuner, maar gaat de opleiding voor Helpende plus doen.'

Joyceline: 'Kleindochter Jedailey werkte eerst ook als weekendhulp op locatie Reyshoeve, maar ze is daar toch weer mee gestopt.' 'Ik heb op bijna alle locaties gewerkt. Ik ben in 1997 bij Jozefszorg begonnen, op de voedingsadministratie. Jozefszorg hoorde toen nog niet bij De Wever. Ik werkte daar alleen in een kantoor en voerde de menukeuzelijsten in. Jozefszorg was heel groot, dus we kookten voor meer dan 700 cliënten toen. Er kwam dan een bus die de maaltijden ging bezorgen. We verzorgden de maaltijden voor het Frater Matheushof, Mariëngaarde, Koningsvoorde en voor het oude ziekenhuis aan de Jan van Beverwijkstraat.' 'Toen Jozefszorg werd afgebroken ging ik naar Satijnhof en De Kievitshorst. Daar werkte ik als Cliëntenservice medewerker. Daarna werd ik geplaatst als Receptionist. Ik zat aan de receptie bij De Kievitshorst, Padua, Reyshoeve, Koningsvoorde, Joannes Zwijssen, Mater Misericordiae en bij de Dr. Deelenlaan. En uiteindelijk op locatie Notre Dame waar ik nu werk. Op De Hazelaar heb ik nog dossiers opgeschoond en klaargemaakt om in te scannen.'

Kimberley: 'Ik begon met vakantiewerk op locatie De Kievitshorst. Ik weet nog dat we mijn moeder dan weleens gingen 'lastig vallen' in haar kantoorje.'

Hoe zijn jullie allemaal in de zorg terecht gekomen?

Kimberley: 'Via mijn moeder toch wel. Ik kreeg een vakantiebaantje bij De Wever omdat zij er al werkte.'

Joyceline: 'Als mijn dochters werk zochten, dan zei ik dat ze maar eens bij De Wever moesten komen kijken. Ik zei dat ze Rosalien van Plan en Flex moesten bellen of mailen. Zo zijn ze allemaal binnen gekomen. In de zorg is altijd werk. Als je bij De Wever zit, dan is het altijd goed.' 'Ik had nooit gedacht dat mijn dochters in de zorg terecht zouden komen. Mijn dochters zijn allemaal nogal netjes. Vroeger was dat ook al zo, ze gingen nooit buiten ravotten. Toen Krystley klein was nam ik haar mee naar het park. Ze wilde dan absoluut niet met haar blote voetjes door het zand lopen. Ik had nooit gedacht dat mijn dochters mensen zouden willen helpen met verschonen en schoonmaken. Ik ben er wel ontzettend trots op dat ze dat doen.'

Kimberley: 'Als je hart voor de mensen hebt, verdwijnen de minder leuke dingen in je werk naar de achtergrond. Het zorgzame hebben we altijd meegekregen van mama. Ze heeft ons geleerd om iedereen te helpen en we hebben de zachtaardige kant van haar. We kunnen net als mama ook wel hard zijn, maar we hebben allemaal een zorgzaam hart.'

Joyceline: 'Ik ben trots dat ze in de zorg terecht zijn gekomen.'

Hebben jullie allemaal een zorgopleiding gedaan?

Kimberley: 'Eigenlijk bijna allemaal niet. Ik heb de opleiding MMZ (Medewerker Maatschappelijke Zorg) gedaan. Krystley en Kirby hebben Administratie en Economie gestudeerd. Kishmara heeft een achtergrond als schoonheidsspecialiste en kapper. En Karina gaat nu de opleiding voor Verpleegkundige doen. We zijn allemaal doorgegroeid in de zorg. We begonnen als Gastvrouw of met vakantiewerk en gingen steeds meer doen.' 'Ik heb eerst ook administratief werk bij een GGZ instelling gedaan. Ik kwam er al snel achter dat administratief werk niks voor mij is. Ik zag de psychologen en verpleegkundigen

en dat wilde ik ook. Ik ben toen MMZ gaan doen, zo kwam ik in de zorg terecht.'

Joyceline: 'Ik pushte haar een beetje richting de boekhouding. Daar was ze op school heel goed in, ze had een 8 op haar vmbo diploma en een 9 voor wiskunde. Ze heeft ook een secretarieel diploma behaald. Uiteindelijk heeft ze een heel andere richting gekozen, dat had ik niet verwacht.'

Kimberley: 'Ik ben een doener. Ik zat op de havo, maar ben terug gegaan naar het vmbo. Dat heb ik toen met mijn boeken dicht gehaald. Ik ben iemand die niet stil kan zitten en graag doet. Ik wil daarom ook niet verder studeren voor Verpleegkundige. Ik ben gelukkig zo. Ik ben ook nog BHV'er en vind het zo gewoon genoeg.'

Zijn er ook nog zussen die niet in de zorg werken?

Joyceline: 'Kiara heeft nog nooit in de zorg gewerkt. Zij zit meer in de mode. Ze werkt als Assistent Manager bij Sacha.'

Kimberley: 'Kiara zegt altijd dat ze het echt niet zou kunnen. We vertellen wel alle leuke verhalen aan haar. We hebben het altijd over de ouderen en wat ze nu weer uitgespookt hebben.' Joyceline: 'Ik werk zelf natuurlijk ook niet echt in de zorg. Ik wilde het wel een keer gaan proberen als Gastvrouw. Mijn collega's zeiden van tevoren al dat ze dachten dat het niets voor mij was. Ik ben het op locatie Koningsvoorde gaan proberen. Ik ging de mensen helpen met eten, maar na het eten moest ik de restjes verzamelen. Het was een grote brij van eten en dat kon ik toch niet zo goed aan. Toen kwam ik erachter dat het toch niet helemaal mijn ding was.'

Hebben jullie het thuis vaak over het werk?

Kimberley: 'Nee, eigenlijk hebben we het thuis niet vaak over werk. We vertellen elkaar wel de leuke verhalen. We hebben allemaal onze favoriete ouderen. We bellen elkaar dan via FaceTime over

wat we die dag hebben meegemaakt. Een aantal van ons staan nu op de PG afdeling (afdeling voor mensen met dementie), daar maak je wel veel leuke dingen mee.'

Joyceline: 'Jullie komen eigenlijk nooit bij mij met dingen over werk. Kishmara was wel een tijdje zoekende, dus daar hebben we het toen wel over gehad. Ze werkte heel graag op De Bijsterstede en was daar heel geliefd, maar uiteindelijk moest ze daar toch weg omdat er te veel personeel was. Nu heeft ze haar draai gevonden op De Heikant. Ze gaat in januari de opleiding voor Helpende plus doen. Als je eenmaal je plek hebt gevonden, dan komt het wel goed. Ik blijf gewoon bidden voor mijn dochters, dan komt alles op een gegeven moment goed.'

Weten jullie collega's dat jullie familie zijn?

Kimberley: 'Het komt weleens voor dat mensen het over mijn moeder hebben. Ze kan best streng zijn, dus soms zeggen mensen daar weleens wat over. Ik zeg dan dat ze het wel over mijn moeder hebben. Dan zie je ze schrikken, dat is soms wel grappig.'

Joyceline: 'Dat klopt wel. Ik vind dat als er regels zijn, dat je je daar aan moet houden. Ik kom van Curaçao en ben best temperamentvol. In mijn hoofd moet ik het Papiaments naar het Nederlands omzetten. Dingen kunnen daarom anders overkomen dan de bedoeling is. Maar ja, ik ben wie ik ben. Als je me kent of met me in gesprek gaat is het heel anders.'

Kimberley: 'Eigenlijk moet je onze familie eerst leren kennen. Dan zie je onze zachte kant pas.'

Willen jullie nog iets toevoegen?

Joyceline: 'Mijn kinderen zijn van jongs af aan meteen gaan werken. Ze gingen naar school en hadden een bijbaantje. Ik was een alleenstaande moeder met twee banen, dus de kinderen waren zelf heel verantwoordelijk. Ze zijn allemaal uitgegroeid tot hardwerkende dames. Als moeder ben ik echt trots op mijn dochters.'

Familie bij De Wever

Lia en Sabine

Lia en Sabine zijn moeder en dochter en werken allebei bij De Wever. Lia werkt als Verzorgende op locatie Notre Dame en Sabine werkt als Verzorgende IG en GVP'er op locatie De Bijsterstede. Lia: 'De liefde voor de zorg gaat bewust of onbewust toch over van moeder op dochter.'

Hebben jullie elkaar gemotiveerd om bij De Wever te gaan werken?

Lia: 'Ik ben in '77 begonnen op de oude Kievitshorst. Ik ben er een tijdje uit geweest toen mijn oudste zoon werd geboren. Daarna ben ik weer gaan werken en werd mijn dochter geboren. Toen ben ik even gestopt omdat ik er genoeg van had, maar daarna ben ik toch weer begonnen. Dit jaar ben ik 64 jaar geworden en in de loop van de tijd heb ik heel wat huizen gezien en heel wat verschillende bazen gehad. Ik heb ook voor Thebe, Surplus en het Franciscus in Gilze gewerkt. Nu ben ik toch weer terug bij De Wever.'

Sabine: 'Ik wilde nooit hetzelfde doen als mijn moeder. Maar toen ik op de middelbare school zat, heeft ze een snuffelstage geregeld op locatie De Bijsterstede. Toen was ik toch om en ben ik daar gaan werken. Ik heb heel lang getwijfeld over wat ik wilde worden. Na de snuffelstage had ik zoiets van, dit wil ik!'

Werken jullie ook weleens samen?

Allebei: 'Nee, we zouden niet samen willen werken.'

Lia: 'Met je eigen familie werken voelt niet fijn. Je kiest toch altijd voor elkaar als er iets is. Dat is de reden dat we niet samen willen werken.'

Weten collega's wel dat jullie moeder en dochter zijn?

Sabine: Als ik over ons mam praat op De Bijsterstede, dan weet iedereen over wie ik het heb. Ik werk met collega's die ook met ons mam werken. De eerste dag op De Bijsterstede werd ik al herkend als de dochter van Lia. Een collega zei: 'Ik mag doodvallen als jij de dochter van Lia niet bent.' 'Qua manier van werken komen we ook wel overeen. Ik bedoel de manier waarop, we gaan eerst voor de mensen en daarna voor de rest.'

Lia: 'Dat klopt, oei eigen niet druk maken om dingen die er niet toe doen.'

Sabine, waarom werk je graag op De Bijsterstede?

Sabine: 'Ik vind De Bijsterstede een leuk, gemoedelijk huis. Misschien had ik een streepje voor, want iedereen kent mij door mijn moeder.'

Lia: 'Ik werkte in de thuiszorg bij De Bijsterstede. In de aanleunwoningen. Het is een gemoedelijk huis. De sfeer onderling is heel goed, ook onder de medewerkers.'

Sabine: 'In september begin ik met de opleiding voor verpleegkundige binnen De Wever. Ik weet nog niet naar welke locatie ik dan toe ga, maar ik heb er veel zin in.'

Lia, waarom werk jij graag op locatie Notre Dame?

Lia: 'Ik vind het hier hartstikke leuk. Bij het vorige huis had ik het niet naar mijn zin, dus toen ben ik hier op sollicitatiegesprek gegaan. Op het moment zijn er veel zieken en weinig personeel, maar ge pakt gewoon mee aan en ge doet gewoon. Ik ga aan de gang en we zien wel waar het schip strandt. Ik hoop dat ik hier kan blijven tot aan mijn pensioen.'

Wat vinden jullie verder leuk aan het werk?

Sabine: 'De omgang met de mensen. Ik vind de PG (mensen met dementie) doelgroep geweldig. Die zorg vind ik echt heel leuk om te doen.'

Lia: 'Ik heb ook op somatische afdelingen (lichamelijk welzijn) gestaan. Dat vond ik ook heel leuk.'

Sabine: 'Ik heb meer met PG. Ik heb de opleiding voor GVP'er gevolgd. Je leert dan omgaan met mensen met dementie. Ze kunnen echt nog wel veel. Een mooi voorbeeld van laatst was toen er een nieuwe bewoonster op de afdeling kwam. Er werd gezegd: je moet alles overnemen qua zorg, maar ik heb die vrouw twee washandjes en twee handdoeken gegeven en nu doet ze het iedere ochtend zelf.'

Waar hebben jullie weleens de balen van?

Lia: 'Negatieve energie, daar heb ik de grootste hekel aan. De mensen zijn gewoon het belangrijkste. Wat op de tweede plaats komt, dat komt wel. Daar maak ik mijn eigen niet druk om.'

'De liefde voor zorg gaat wel over van moeder op dochter.'

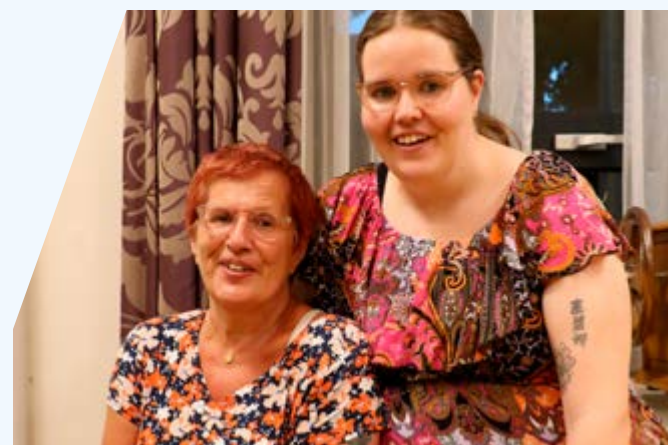
Sabine: 'De Bijsterstede staat op de lijst voor nieuwbouw. We zouden naar Boshuis verhuizen, maar dat is nu pas over een paar jaar. Daar baal ik wel van.'

Hebben jullie het aan de keukentafel weleens over het werk?

Lia: 'Af en toe. Mijn man gaat dan altijd lopen. Die wordt er niet goed van. We hebben het af en toe over de verschillende manieren van werken en de verschillen tussen de opleiding van vroeger en nu. Ik zou haar opleiding nu echt niet meer halen. Vroeger hebben we altijd geleerd: alles voor de mensen. Nu komen de leerlingen heel anders binnen. Al die boekwerken die ze door moeten nemen. Dat hadden wij vroeger allemaal niet. Het is ook allemaal digitaal voortaan. Ik zeg niet dat het slechter is, maar het is gewoon anders.'

Zit een passie voor zorg in de familie?

Lia: 'De liefde voor zorg gaat wel over van moeder op dochter. Of dat nou bewust of onbewust is. Mijn man is bijvoorbeeld ook altijd vrachtwagenchauffeur geweest en mijn zoon is dat nu ook. Dat zit toch in de familie op de een of andere manier.'

Felicitaties van medewerkers en vrijwilligers

Van harte gefeliciteerd met het 25-jarig jubileum! Dat De Wever nog veel goede jaren zorg mag leveren voor de ouderen en zieke bewoners. En dat ik dat nog lang mag meemaken als medewerkster.

Karin Maas - Mater Misericordiae

Gefeliciteerd!
Jolanda van Dinter

Gefeliciteerd Wever met jullie jubileum.

Ramona Snijders

Dat we met elkaar nog lang draden van verbinding mogen blijven weven bij 'De Wever'.

Anja Douwes - Centrale Telefonie,
Plan en Flex, ZIP-team

Van harte gefeliciteerd met het 25-jarig bestaan, waarvan ik al 15 jaar heb mogen meemaken. Met 'n lach en 'n traan kunnen wij samen alles aan!

Maria de Kok - Joannes Zwijzen

Weven aan het leven is 25 toekomst geven.

W. Spaan - Joannes Zwijzen

Voor een zuster op Magnolia die 75 jaar in het klooster is. Nog fantastische verhalen kan vertellen over haar werkende leven.

Suzanne van Sprang -
Mater Misericordiae

Van harte gefeliciteerd met het 25-jarig bestaan! Dat we nog vele jaren van een oude dag een nieuwe dag mogen maken!

Elsje - MarCom

Gefeliciteerd aan iedereen die het voor de cliënten zo geweldig maakt om hier te verblijven en te behandelen.

Karin Mollevanger - De Hazelaar

Gefeliciteerd met het 25-jarig bestaan van De Wever.

Anita Timmermans

Loopbaan bij De Wever

Betty van Aert

Betty van Aert werkt als Coördinerend Verzorgende en Woonbegeleider op dagbehandeling Monet. In 1976 solliciteerde ze op locatie De Hazelaar. Sindsdien heeft ze altijd bij De Wever gewerkt. Binnenkort gaat Betty met pensioen. Betty: 'Ik hoop dat de mensen die nu starten de zorg met gevoel en hun hart blijven doen in de grote, zakelijke wereld.'

Hoe lang werk je al in de zorg?

'Ik ben in augustus van 1976 begonnen met zes weken opleiding. Precline heette dat toentertijd. Ik ben op 27 september 1976 bij Johannes XXIII in dienst gekomen. Vlak daarna werd vanuit Johannes XXIII De Hazelaar opgericht. Daar ben ik toen gaan werken. Eerst op afdeling Dennenhof, dat was een somatische afdeling. Daarna ging ik naar afdeling Sederhof, een afdeling voor mensen met dementie. Vervolgens ging ik naar afdeling Lindenhof en rondde ik mijn opleiding af op afdeling Eikenhof. Dat was spannend, want we moesten bij het hoofd van de Verplegingsdienst komen en kregen te horen wie mocht blijven en wie er weg moest. Ik ben op Eikenhof blijven werken en ben toen ook leerlingen gaan begeleiden.'

'In oktober van 1981 ben ik al begonnen op dagbehandeling Vijverhof. De naam is later veranderd in dagbehandeling Monet. Daarna werden mijn kinderen geboren en ben ik iets minder gaan werken. In 2007 heb ik de opleiding tot Zorgcoördinator gedaan. Toen ben ik ook weer

20 uur gaan werken en dat doe ik nu nog steeds. Ik doe het met heel veel passie en ik houd van mijn baan. Ik heb nooit een dag waarop ik denk: vandaag even niet.'

Waarom heb je voor de ouderenzorg gekozen?

'Als 16-jarige wilde ik in het ziekenhuis starten met de opleiding verpleegkunde. Ik kwam er tijdens mijn stage al snel achter dat ik het heel moeilijk vond om met de dood om te gaan. Met name als het om leeftijdsgenoten ging. Ik heb toen een gesprek gehad met een leidinggevende en die zei: ik denk dat het beter is voor jou om in de ouderenzorg te gaan werken. Dat past veel beter bij jou.'

'Toen heb ik op De Hazelaar gesolliciteerd. In zes weken werd ik klaargestoomd om op de afdelingen te gaan werken. Toen ik op afdeling Eikenhof ging werken kwam ik in contact met subhoofd Tineke. Zij zou de dagbehandeling op gaan starten en vroeg of ik ook interesse had. Zodoende ben ik in 1981 begonnen op de dagbehandeling.'

'Je betekent ontzettend veel voor mensen en hun partner.'

Waarom werk je graag op de dagbehandeling?

'Het is heel afwisselend. Je betekent ontzettend veel voor mensen en hun partner. Vijf jaar geleden verhuisden we van locatie De Hazelaar naar locatie Koningsvoorde. Daar heb ik toen wel wat tranen om gelaten. Na 40 jaar op De Hazelaar kende ik alle ins en outs. We hadden een nauwe samenwerking opgebouwd met de fysiotherapeuten en de artsen. Toch heeft de verhuizing naar Koningsvoorde veel gebracht. We zijn echt een zelfsturend team geworden.'

'Als zelfsturend team konden we nog meer uitdragen wat we graag wilden. We ondersteunen de mensen in hun ziekteproces en werken daarin veel samen met de partner. We willen de mensen in hun waarde laten. Zo kunnen we het hele

proces dat zij doormaken wel iets verlichten. Je krijgt daar heel veel dankbaarheid voor terug. Dat heeft mij altijd gemotiveerd om dit te doen.' 'Ik vind de samenwerking met de ergotherapeut, fysiotherapeut en arts heel fijn. Je bent een team met je collega's. We hebben veel plezier onderling en proberen toch wat luchtigheid te brengen. De warmte die je in de zorg krijgt, zit diep in mijn hart.'

Hoe ziet een dag op de dagbehandeling eruit?

'We printen de agenda voor die dag uit en nemen die samen door. Daarna drinken we gezamenlijk een kopje koffie of thee en vertellen de mensen wat ze meegemaakt hebben. Daarna gaan sommige mensen door naar de fysiotherapie. We behandelen mensen met bijvoorbeeld Parkinson, COPD of een herseninfarct. Daarna bieden we de

mensen verschillende activiteiten. Zo geven we structuur aan de dag.'

'We lunchen gezamenlijk en daarna kunnen mensen een activiteit kiezen. We doen een spel, spelen een quiz of mensen maken gebruik van de braintrainer. In de toekomst willen we meer structuur en een meer therapeutisch klimaat neerzetten, maar zover zijn we nu nog niet. Om 15.00 uur gaan de mensen weer naar huis en om 15.30 uur rapporteren we onze bevindingen, nemen we de behandelplannen door of hebben we contact met partners.'

'De zorgcoördinatoren stellen samen met de behandelaren en arts het zorgplan op. Daar komen vragen of doelen in naar voren. Van daaruit worden op de dagbehandeling initiatieven genomen. Als blijkt dat de thuissituatie van de cliënt niet de juiste aanpassingen heeft, dan gaat de ergotherapeut er bijvoorbeeld op uit. En bij slikstoornissen schakelen we bijvoorbeeld logopedie in. Het is een fantastisch team, het draagt elkaar allemaal. We zijn een verlengstuk van elkaar en dat komt ten goede van de cliënt. In een gesprek met de familie of partner wordt tot slot het zorgplan besproken en ondertekend.'

Wanneer komt iemand in aanmerking voor de dagbehandeling?

'Iemand moet een verwijzing van de huisarts of neuroloog hebben. Dan komt de persoon altijd eerst bij ons kijken. Dat is altijd een mooi moment, want ze zeggen vaak: 'ik ga hier niet tussen die oude mensen zitten', terwijl ze zelf ook op leeftijd zijn. Als ze aangeven dat ze willen starten, geven we dat door aan de zorgadviseur. We hebben op de afdeling plaats voor 15 cliënten.'

Wat was voor jou een bijzonder moment in je werk?

'Het klinkt misschien gek, maar de coronatijd is voor mij heel bijzonder geweest. De eerste

lockdown moest dagbehandeling Monet helaas sluiten. Ik en mijn collega's hebben toen geholpen om de mensen die op locatie Koningsvoorde in de appartementen wonen te ondersteunen. We deden boodschappen, maakten een praatje en dronken koffie met ze. Ik heb zelfs nog een tijdje de rol als kapster vervuld. Dat vond ik heel leuk om te doen. We maakten er samen het beste van en zorgden er als verpleegkundigen voor dat de mensen toch verzorgd bleven.'

'De tweede lockdown mochten we wel open blijven. Mensen vonden het wel spannend om te komen, maar het was toch heel fijn om ze weer te mogen ontvangen. De coronatijd heeft er wel voor gezorgd dat we meer verbinding met locatie Koningsvoorde hebben opgebouwd. We hebben elkaar echt leren kennen en het heeft verbroedering gebracht.'

'Het klinkt misschien gek, maar de coronatijd is voor mij heel bijzonder geweest.'

Je werkt al heel lang bij De Wever.

Wat is er in al die jaren veranderd?

'Toen ik begon was De Hazelaar veel kleiner. Iedereen kende elkaar. Je liep makkelijk bij elkaar binnen en maakte makkelijk contact. Ik denk dat ik de sfeer wel gemoedelijker vond. Mensen lagen ook op een vierpersoonskamer en in de huiskamers gebeurde van alles. Mensen zitten nu meer individueel op hun kamer. Ik denk niet dat ik nog op een zorgafdeling zou kunnen werken, er is

zo veel veranderd. Ik ben helemaal in de dagbehandeling meegegroeid, dus de ins en outs van een zorgafdeling weet ik niet meer. Als ik bij De Hazelaar binnen loop zie ik ook heel veel kantoren. De maatschappij is erg veranderd en De Wever heeft daar op ingespeeld. Dat moet ook, alleen dan is het tijd voor mij om plaats te maken voor een jongere generatie. Wel met pijn in mijn hart, want ik heb er moeite mee. Ik vind het moeilijk om afscheid te nemen van de zorg. Ik blijf het een warm hart toedragen.'

Wat zou je willen zeggen tegen de mensen die nu starten?

'Ik hoop dat de mensen die nu starten de zorg met hun gevoel en hart blijven doen in de grote, zakelijke wereld. Het is heel belangrijk dat de cliënt eigenwaarde blijft behouden en met respect wordt behandeld. Werk met je hart, dat vind ik echt belangrijk. Ouder worden of ziek worden is een hele verandering in het leven van mensen.

Ze moeten dealen met wat hen is overkomen en dat kan zwaar zijn. Doe het werk daarom met passie.'

Je gaat binnenkort met pensioen.

Blijft de zorg jou trekken?

'Ik ga met pensioen en we gaan naar een nieuwe fase in ons leven tegemoet. Ik vraag me steeds meer af wat ik in deze fase nog wil ervaren. Op 1 november ga ik officieel uit dienst. Op een gegeven moment wil ik wel iets gaan doen met de passie die ik nog heb, namelijk zorgen voor de kwetsbare mensen. Misschien wil ik wel vrijwilligerswerk gaan doen.'

Wil je dat dan ook bij De Wever doen?

'Ik weet niet of ik dan de grens voor mezelf kan bepalen. Ik doe dit werk al te lang. Ik zou het voor de mensen super leuk vinden, maar een functie als vrijwilliger is toch anders. Het is een heel andere rol, dus ik weet het nog niet.'

Loopbaan bij De Wever

Elly Robben

Elly Robben werkt als Coördinator Vrijwilligers binnen Cluster Kortdurende Zorg | De Hazelaar en Damast. Sinds 1992 tot op heden werkt zij bij De Wever op locatie De Hazelaar.

Hoe is je loopbaan bij De Wever begonnen?

‘Na een baan bij de Mgr. Zwijsenstichting, dit is nu Amarant, ging ik in 1992 aan de slag bij De Hazelaar in de functie van Activiteitenbegeleidster somatiek op afdeling Eikenhof. Dit was bij dienst ABO. Dit staat voor Activiteiten Begeleiding & Ontspanning.’

Hoe zag je loopbaan er verder uit?

‘In 1994 ging De Hazelaar over van een diensten- naar een clusterstructuur en ging ik aan de slag als Assistent Bureau Ontspanning. Bureau Ontspanning was een nieuw ontstane afdeling. We beheerden middelen en materialen, maar we verleenden ook diensten aan collega’s van alle locaties met betrekking tot welzijnsactiviteiten. Hierbij kun je denken aan het beheer van decoratie- en spel materiaal en het uitlenen daarvan, het boeken van artiesten, het verlenen van sint- en pietenpakken enzovoort. Ook deden we de opmaak van de bewonersblaadjes. Door een toename van de grafische werkzaamheden, kwam ik verder van de cliënten af te staan. Dat was niet wat ik wilde, daarom prefereerde ik de functie van Ontspanningsleider bij De Hazelaar. Ik werd als het ware de ‘afnemer’ van de diensten van Bureau

Ontspanning. Bureau Ontspanning bestaat al vele jaren niet meer. Een aantal collega’s waarmee ik toen werkte zijn nog steeds mijn directe collega’s. Carla van den Boer is mijn collega Coördinator Vrijwilligers van De Wever Thuis en Cathy Maas is mijn collega Welzijn bij De Hazelaar. Ik vind het leuk om nog steeds met deze mensen samen te werken. We waren immers een goed team die samen vele leuke dingen hebben gedaan.’

‘In 2008 werd ik aangenomen als Manager Welzijn voor Cluster Reactivering en maakte ik deel uit van het clusterteam. Dit clusterteam bestond uit een Clustermanager, Manager Zorg, Manager Hotel-diensten en Manager Welzijn. Na een reorganisatie van De Wever werd ‘welzijn’ ondergebracht bij Zorg & Welzijn. Hierdoor verdween mijn functie als Manager Welzijn. Gelukkig sloot er een mooie nieuwe functie op aan. Ik werd Vrijwilligerscoördinator bij Cluster Kortdurende Zorg (KDZ).’

‘In mijn gehele loopbaan is werken met vrijwilligers de rode draad. Ze ondersteunen immers veelal welzijnsactiviteiten voor cliënten. Naar mijn mening zijn welzijn en vrijwilligers twee componenten die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.’

Kun je iets vertellen over je huidige functie?

‘Ik ben vanaf februari 2021 tot en met februari 2023 gedetacheerd bij ZorgNetwerk Midden-Brabant als Talentmakelaar voor jonge mensen met dementie. Dit doe ik naast mijn werk als Coördinator Vrijwilligers bij KDZ. Ik ben als Talentmakelaar de schakel, bemiddelaar en begeleider tussen de persoon met dementie en een (maatschappelijke) organisatie voor het doen van (vrijwilligers)werk. Daarmee wordt beroep gedaan op talenten, interesses en vaardigheden van de persoon met dementie om zo lang als mogelijk actief deel te kunnen blijven nemen aan de maatschappij en wordt organisaties de mogelijkheid geboden betekenisvol te zijn voor een ander. ‘Ik combineer deze functie met mijn werk als Coördinator Vrijwilligers bij De Wever. De ruime ervaring die ik daar heb in vraag en aanbod bij elkaar brengen, mensen in hun kracht zetten en houden en daarbij een win-win te (laten) ervaren, komt goed van pas bij de inhoud en taak van de Talentmakelaar.’

Wat was voor jou een bijzonder moment in je werk?

‘Ik heb veel grote activiteiten met anderen georganiseerd. Ook in samenwerking met

vrijwilligersgroepen. Denk aan NLdoet dagen, thema-middagen, openingsactiviteit van De Hazelaar, festiviteiten rondom het 40-jarig bestaan van De Hazelaar, reünies, kunstprojecten, locatie uitstapjes en een tentoonstelling dat in het teken stond van de eeuwwisseling; 1999-2000.’

Je werkt al meer dan 25 jaar bij De Wever. Wat is er in al die jaren veranderd?

‘De afgelopen jaren is er veel veranderd binnen De Hazelaar en De Wever. Zo zijn we van één locatie naar een stichting uitgegroeid. Ook is er een andere cliëntpopulatie en zijn zorgvisies veranderd. Dit geldt ook voor de organisatiestructuur. Soms zien we dingen terugkomen die jaren eerder werden veranderd.’

Wat zou je willen zeggen tegen de mensen die nu starten?

‘Werken in de ouderenzorg is leuk! Cliënten hebben mooie levensverhalen, die kunnen inspireren én stimuleren om het werken met oudere mensen interessant en leuk te maken én te houden.’

Felicitaties van stakeholders

Namens GGZ Breburg feliciteren we De Wever van harte met jullie 25-jarig jubileum. 'Samen vinden we een oplossing' is een van jullie slagzinnen. Daarin herkennen we ook GGZ Breburg en de manier waarop we met jullie samen werken: ieder vanuit de eigen expertise, maar gezamenlijk vanuit het belang van de cliënt. We hopen nog velen jaren met jullie samen te werken om de beste zorg en ondersteuning te leveren voor ouderen en mensen met psychische problemen.

Van harte gefeliciteerd! Een zilveren jubileum, dat smaakt naar meer! We kijken er naar uit om ook de komende 25 jaar samen met jullie op te trekken bij het bieden van passende zorg en ondersteuning voor ouderen.

Met feestelijke groet, Namens ContourdeTwern, Gon Mevis

TBV Wonen feliciteert De Wever met haar 25-jarig jubileum! We kijken terug op jarenlange succesvolle samenwerking in onder andere de complexen Koningsvoorde en Joannes Zwijzen en recent in project Kwilt. Samenwerking in 'wonen&zorg' blijft onverminderd belangrijk. We zien uit naar nog vele jaren van zorgzame samenwerking met De Wever!

PFZW, het pensioenfonds voor de zorg, feliciteert De Wever van harte met het 25 jarig bestaan!

Beste medewerkers van De Wever, gefeliciteerd met jullie 25-jarig bestaan. Graag bieden we samen met jullie mensen de zorg die voor hen goed voelt en maken we van 'hun oude dag een nieuwe dag'. Op naar nog veel meer fijne jaren van samenwerking waarin we gebruik kunnen maken van elkaars expertise.

Van harte gefeliciteerd met dit mooie jubileum en bedankt voor een kwart eeuw fijne samenwerking! Ook de komende 25 jaar blijft Thebe graag samen met jullie de zorg, behandeling en ondersteuning verder verbeteren en vernieuwen. Zodat alle ouderen in Midden-Brabant van hun oude dag een nieuwe dag kunnen maken.

Namens alle Thebe-collega's

Beste collega's van de Wever, Gefeliciteerd met jullie 25-jarig jubileum! Dank voor jullie actieve bijdragen aan de aanpak van de regionale opgaven op het gebied van arbeidsmarkt en onderwijs in zorg en welzijn. Op naar nog vele mooie jaren (regionale) samenwerking!

Nieuwsgierig, ambitieus en dichtbij cliënten en hun familie.

Zo hebben we De Wever leren kennen tijdens de verbeterslagen die we samen maakten. Een prachtige organisatie, en dat al 25 jaar. Van harte daarmee! We wensen alle collega's, bewoners en cliënten ook in de toekomst samen veel waardevolle zorgmomenten toe.

Surplus feliciteert De Wever van harte met hun 25-jarige bestaan. Als collega-zorgorganisatie is het mooi om te zien dat er bij de Wever altijd wordt gezocht naar manieren om cliënten en collega's een zo prettig mogelijke dag te geven, met aandacht voor hun wensen en behoeftes. We wensen jullie een mooie jubileumviering toe!

Libra feliciteert De Wever met deze prachtige mijlpaal van 25 jaar! Met dank voor het warme bondgenootschap in de zorg voor klanten in en rond Tilburg en in het Hersenletselnetwerk. Op naar goud!

Alweer 25 jaar ouderenorganisatie De Wever. Ontstaan uit een aantal ouderenorganisaties met als doel meerwaarde creëren voor bewoners. Dit hebben jullie de afgelopen jaren zeker laten zien. Altijd met een gezonde bedrijfsvoering als basis. Gefeliciteerd met alles wat jullie hebben bereikt en deze mooie mijlpaal!

Het Generaal Bestuur van de Congregatie van de Fraters van Onze Lieve Vrouw, Moeder van Barmhartigheid feliciteert u van harte met uw 25-jarig bestaan.

Voor mij staat de Wever voor meer dan een zorg-collega in Midden-Brabant. Een gedeelde visie op ouderenzorg en jarenlange regionale samenwerking scheppen een bijzondere band die Maria-oord erg waardeert. Gefeliciteerd met jullie 25-jarig bestaan.

Albert Vlemmix - Raad van Bestuur Maria-oord Dongen

Namens Avans van harte gefeliciteerd met jullie 25-jarig jubileum! Al vele jaren leiden wij samen studenten op tot jonge professionals. Ruimte voor ontwikkeling en creëren van een prettige leerervaring voor studenten zijn voor ons mooie kenmerken van jullie organisatie. Veel plezier met het vieren van deze mijlpaal!

Hoe ging dat vroeger? En hoe doen we het nu?

Sinds de oprichting van de eerste locaties van De Wever is er ontzettend veel veranderd op het gebied van ouderenzorg. In een gesprek met Henk van Doremalen, historicus en auteur van het boek '50 jaar St. Jozefzorg' en het boek 'Een hele zorg minder', maken we een vergelijking: Hoe ging het er vroeger aan toe? En hoe doen we het nu?

Wijkverpleging en thuiszorg

Vroeger

De thuiszorg zoals wij die nu kennen is ongeveer 20 jaar geleden ontstaan. Daarvoor kenden we ook al wel wijkverpleging, maar in een andere vorm. De wijkverpleegster was, samen met de huisarts, de spil van de gezondheidszorg op het platteland of in de wijk. Het gezin speelde ook een belangrijke rol bij de zorg en opvang voor ouderen. Ouders bleven vaak bij hun kinderen wonen. Na 1960 was er in het ziekenhuis minder ruimte voor langdurige ouderenzorg. Vanuit de overheid werd daarom het verpleeghuis of bejaardenhuis geïntroduceerd. Sinds de jaren 80 is de vergrijzing van de bevolking in Nederland toegenomen. Veel ouderen willen graag thuis blijven wonen, maar hebben daarbij wel ondersteuning nodig. Dat kan bijvoorbeeld gaan

om hulp bij aankleden, medicijnen innemen of hulp bij het douchen. Zo ontstond er meer vraag naar thuiszorg zoals we het nu kennen.

Nu

De thuiszorg van De Wever is erop gericht dat mensen zo lang mogelijk in hun vertrouwde omgeving kunnen blijven wonen. Er wordt meer gekeken naar de wat de cliënt allemaal nog zelf kan. De cliënt geeft zelf aan wat hij of zij nog zelf kan doen en bij welke dingen er ondersteuning nodig is. Alle zorg wordt vervolgens afgestemd op de wensen van de cliënt. Voor meer medisch technische thuiszorg kan het Mobiel Zorgteam van De Wever worden ingeschakeld. Zo kunnen verpleegkundige handelingen ook in de vertrouwde omgeving worden uitgevoerd. De medewerkers van de thuiszorg werken met

In de eetzaal, begin jaren 70

nieuwe technologie. Op hun smartphone kunnen zij via de iCaress-app hun route voor die dag bekijken. Rapporteren en communiceren met collega's gaat op deze manier ook een stuk makkelijker dan vroeger. Met één druk op de knop staan de medewerkers in contact met iedereen die ze nodig hebben: de huisarts, familie of collega's kunnen makkelijk worden bereikt. Geen papieren dossiers, looplijsten of dossiers met rapportages meer.

Welzijn

Vroeger

Begin jaren 50 werd in Tilburg model bejaardenhuis St. Jozefzorg gebouwd. Voor die tijd werden ouderen thuis, in een gesticht of in het ziekenhuis verzorgd. Dit bejaardenhuis werd gezien als een vernieuwend concept, mede omdat er veel welzijnsactiviteiten werden georganiseerd. Er was een biljartzaal, een rookkamer en een handwerkzaal voor de vrouwen. Dat concept was toen nog nieuw en onbekend, maar werd later op alle locaties toegepast.

In het restaurant, nu

Nu

Er is veel veranderd op het gebied van welzijn. De afgelopen jaren is de focus verschoven naar de individuele wensen van de cliënt. Daarbij wordt op individueel niveau gekeken naar wat iemand wil doen en wat iemand nog zelf kan doen. Daar worden de welzijnsactiviteiten op afgestemd. Bij De Wever geloven we dat zelf de regie houden op dagelijkse dingen bijdraagt aan levensgeluk. We vinden het daarom belangrijk dat de cliënt zoveel mogelijk eigen regie behoudt. Dat geldt ook op het gebied van welzijn. Op de locaties wordt daarom gezamenlijk gekookt, in de tuin gewerkt en worden bewoners betrokken bij huishoudelijke activiteiten.

Daarnaast heeft er een verschuiving plaatsgevonden van dagbesteding naar dagbeleving. Er worden steeds meer activiteiten georganiseerd die zijn afgestemd op de individuele wensen van de cliënt. Als iemand het bijvoorbeeld leuk vindt om naar een wedstrijd van Willem II te gaan, dan kan dat worden geregeld! Een ander mooi voorbeeld is van een mevrouw

die graag een keer zelf tomatensoep wilde maken. De hele afdeling heeft toen geholpen met schillen, snijden en koken. Samen hebben ze genoten van een verse, zelfgemaakte soep.

Eten en drinken

Vroeger

50 tot 60 jaar geleden werd er in eetzaal gegeten. Bewoners hadden minder keuze in wat ze wilden eten. Het was eten wat de pot schaft. De grote fabrieken hadden vroeger een lunchpauze van anderhalf uur, dus gingen de medewerkers ook thuis eten. In de jaren 60 zijn er kantines gekomen. Dat betekende dat er niet meer in de middag warm werd gekookt, maar dat dit werd verschoven naar de avond, rond half zes of zes uur.

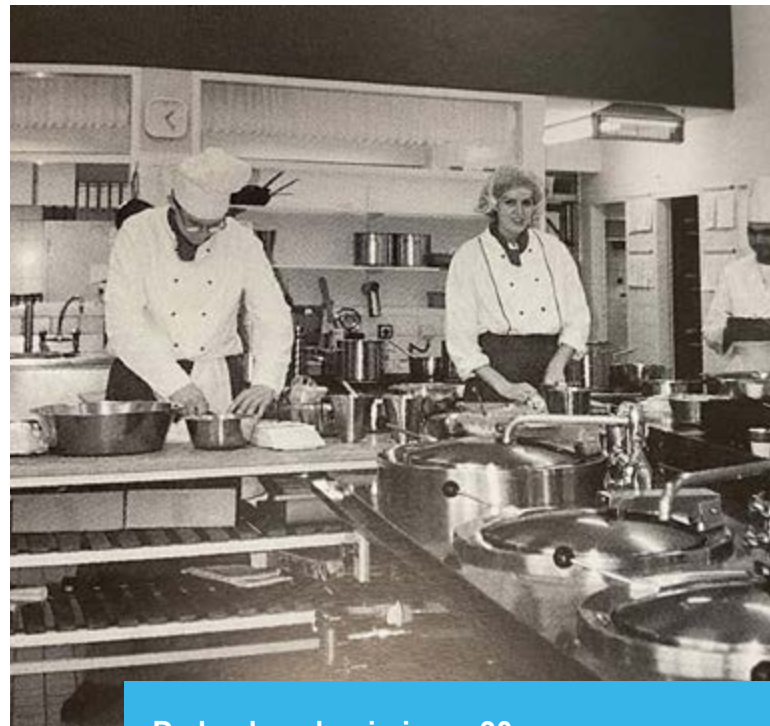
Voor de bewoners van verpleeghuis St. Jozefzorg was er de mogelijkheid om kamerbediening te krijgen of om in het restaurant te eten. Het ontbijt werd geserveerd tussen 8.30 uur en 9.30 uur. Om 10.30 uur kon iedereen koffie krijgen op de kamer. Het middagmaal stond vast op 12.30 uur. Dan was er, weer op de kamer, thee om 15.30 uur. Het avondeten werd om 18.30 uur geserveerd. De dagindeling werd dus veel meer bepaald door de maaltijden.

Nu

Bewoners en cliënten hebben tegenwoordig meer keuzevrijheid rondom de maaltijden. Op sommige locaties wordt het eten in de huiskamers geserveerd en op andere locaties in het restaurant. In de meeste appartementen is ook een kitchenette aanwezig, zodat bewoners zelf kunnen koken als ze dat willen. Wanneer er gezamenlijk wordt gegeten kunnen bewoners doorgeven welke dieetwensen of voorkeuren zij hebben. Ook is er meer keuzevrijheid in het tijdstip waarop de maaltijden worden geserveerd. Geeft een bewoner aan dat hij of zij op dit moment geen honger heeft? Dan kan een maaltijd ook later geserveerd worden.

De keuken, begin jaren 50

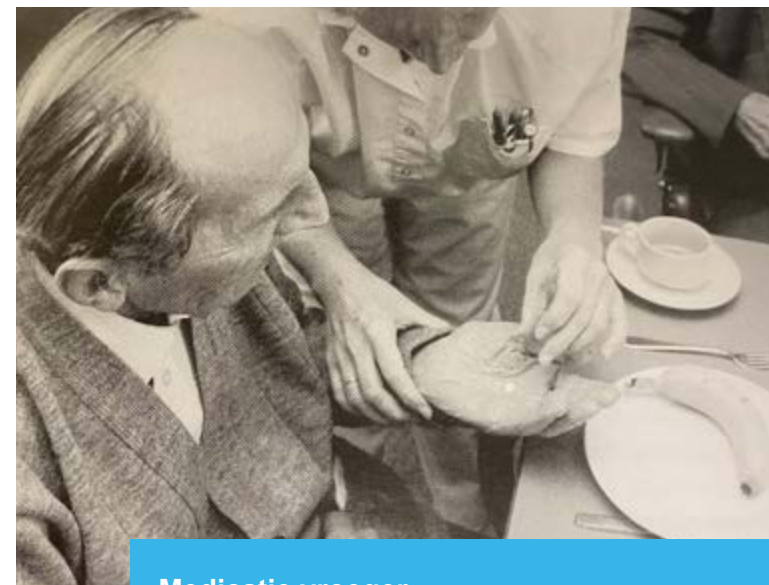

De keuken, begin jaren 90

Zorg

Vroeger

Het werken in de verpleging was aanvankelijk zwaar werk. Rondom 1970 waren er nog geen ergonomische hulpmiddelen, zoals hoog-laag bedden, tilliften en aangepaste douche- of toiletruimtes. Wanneer men voor een of andere activiteit naar een andere ruimte wilde, was dat een tijdrovende en ingewikkelde handeling. In de jaren 80 ontstonden er nieuwe, modernere ideeën over zorgverlening en management. Er werd

Medicatie vroeger

in die jaren afgestapt van het idee dat cliënten in belangrijke mate aan bed gebonden zijn. Er kwamen allerlei vormen van therapieën met bijbehorende specialistische beroepen. Via gebruik van de rolstoel konden cliënten voortaan ook deelnemen aan recreatie en andere activiteiten.

Nu

De innovaties in de zorg zijn met sprongen vooruit gegaan. Zorgmedewerkers kunnen gebruik maken van bovengenoemde ergonomische hulpmiddelen om het werk lichamelijk te verlichten. Daarnaast hebben er in de zorg veel technologische ontwikkelingen plaatsgevonden. Verpleeghuizen zien de inzet van nieuwe technologie steeds meer als middel om de kwaliteit van zorg en de kwaliteit van leven te verbeteren. Innovaties kunnen de vrijheid en zelfstandigheid van bewoners vergroten en bijdragen aan veiligheid. Technologie kan ook tijd besparen, zodat zorgmedewerkers meer tijd voor de cliënt over houden.

Bronnen:

- [Gesprek met Henk van Doremalen](#)
- [Boek 50 jaar St. Jozefzorg, Terugblik in woord en beeld – Henk van Doremalen](#)

Welzijnsactiviteit nu

Medewerkster thuiszorg nu

Medicatie nu

Oud-medewerkers aan de slag als vrijwilliger

Onze vrijwilligers zijn goud waard. Zij zijn onmisbaar voor het realiseren van kwalitatief goede zorg. Voor veel bewoners zijn vrijwilligers dé vaste gezichten en degene die tijd en aandacht kunnen geven waar zij zo veel behoefte aan hebben. We spraken met Ingrid Vingerhoets, Adri Pasmans, Els Lips en Phil Mutsaers over waarom zij zich – na hun loopbaan bij De Wever – inzetten als vrijwilliger.

Phil

Phil Mutsaers heeft 50 jaar in de zorg gewerkt, waarvan 20 jaar bij De Wever als Casemanager Dementie en Dementieconsulent. 'Het was mooi om iets te kunnen betekenen voor mensen met dementie en hun naasten. Nu ben ik met pensioen, maar aan rustig aan doen moet ik voorlopig nog niet denken.'

'Elke donderdagochtend van 09.30 tot 10.30 uur ben ik in de Geheugenwerkplaats te vinden. Op zo'n ochtend doe ik, samen met een andere vrijwilliger, met zo'n acht mensen allerlei geheugenopdrachten. Het is niet specifiek voor mensen met dementie, maar het is voor mensen die het leuk vinden om iets te ondernemen en het geheugen te activeren. Elke week hebben we zo'n 3 á 4 spellen voorbereid. Ook krijgen deelnemers elke week een woordzoeker mee naar huis. Het is leuk om te zien hoe fanatiek iedereen aan

deze spellen meedoet. Er zitten soms mensen bij die bijvoorbeeld niet zo goed zijn in rekenen of taal, maar dat maakt niets uit. Het is voor ons als 'trainers' dan wel belangrijk om in te schatten of iemand mee kan. Het vrijwilligerswerk geeft mij veel voldoening. Je geeft iets, maar je krijgt er ook veel terug. Ik ga altijd met een goed gevoel naar huis.'

'Ook geef ik naast mijn vrijwilligerswerk nog wel eens cursussen over hoe om te gaan met dementie. Doordat ik naasten van mensen met dementie wat handvatten meegeef, hoop ik dat er minder woordenwisselingen zijn en de sfeer in huis prettig blijft. Dat is zo belangrijk als mensen net de diagnose dementie hebben gehad. Mensen met dementie hebben ooit mijn hart gestolen en ik ben blij dat ik vrijwilligerswerk heb gevonden wat bij mij past. Zolang ik nog de prikkel en de drive heb, ga ik er zeker mee door!'

'Ik ga nog steeds met **veel plezier** terug.'

Ingrid

Ingrid, inmiddels 1 jaar werkzaam als vrijwilliger, geeft aan dat ze het werk vol enthousiasme doet.

'Ik heb 33 jaar bij De Wever als Receptioniste gewerkt. Na mijn loopbaan bij De Wever, ben ik nog steeds elke vrijdagochtend bij De Wever op locatie De Heikant te vinden als vrijwilliger op afdeling Accordeon. Ik miste het contact met bewoners en collega's. Als Receptioniste had ik veel contact met bewoners en bezoekers. We hielden alles bij en wisten precies wanneer iedereen jarig was. Met veel mensen heb ik inmiddels een speciale band opgebouwd.

Nu ga ik nog steeds met veel plezier elke vrijdagochtend terug. Ik ondersteun de woonondersteuner met het ontbijt en daarna neem ik een bewoner mee naar de markt op

het Wagnerplein. Zo gezellig! Je ziet de bewoners dan echt genieten, omdat ze er even uit zijn. Daarna maak ik met al het lekkers dat we op de markt hebben gekocht iets lekkers voor de bewoners klaar. Ik krijg er veel blijdschap en voldoening voor terug.'

Adri

Ook Adri, sinds vorig jaar met pensioen, zet zich nog steeds met hart en ziel in als verpleegkundige en vrijwilliger. Adri was Teammanager bij het Mobiel Zorgteam (MZT) en de laatste twee jaren Projectmanager.

'Ik vind het fijn om nog werkzaamheden te doen, want ik heb mooie en warme herinneringen aan mijn werk. Het MZT is onder andere gespecialiseerd in palliatieve zorg, wat altijd mijn bijzondere aandacht heeft gehad. Omdat je bij palliatieve zorg thuis in korte tijd veel bij dezelfde mensen over de vloer komt, bouw je vaak een bijzondere band op. Bij zorg in de laatste levensfase wil je iemand graag de zorg en aandacht bieden die op dat moment nodig is. Bij het MZT was geen dag hetzelfde en het was fijn echt iets voor cliënten en medewerkers te kunnen betekenen. Dat doe ik nog steeds graag. Daarom ondersteun ik, naast het incidentele werk bij De Wever Thuis, bij griepvaccinaties voor medewerkers en ben ik voor De Wever waakvrijwilliger en voor De Hazelaar activiteitenvrijwilliger. Als vrijwilliger heb ik veel te brengen, maar ik krijg er ook veel voor terug. Het is fijn op deze manier mijn steentje te kunnen bijdragen.'

'Ik heb **mooie en warme** herinneringen aan mijn werk.'

Els

Els werkt al vanaf haar zeventiende bij De Hazelaar (voorheen Johannes XXIII) en is sinds begin dit jaar met pensioen. Ze heeft verschillende functies binnen De Hazelaar gehad, van Zorgcoördinator tot Pedicure en van Praktijkbegeleidster tot Beweegcoördinator. De afgelopen tien jaar was ze beweegcoach voor jonge mensen met dementie.

'Ook nu ik met pensioen ben, ben ik nog regelmatig in De Hazelaar te vinden en ondersteun ik afdeling Renoir bij het coachen van de loopgroep. Dertien jaar geleden heb ik deze loopgroep opgericht en ik vind het nog steeds hartstikke leuk om dit te doen. Zolang de loopgroep bestaat zal ik hier ook zeker mee doorgaan. Het geeft mij veel energie. We hebben samen ook al veel mooie dingen gedaan. Zo hebben we met deze loopgroep meegedaan aan de Bosloop van TRR en de TTM4YOU. Leuk dat we dit jaar weer meedoen aan de TTM4YOU. We

hebben al eens eerder meegedaan en jaren later hebben sommige cliënten het daar nog steeds wel eens over. Heel bijzonder. Ook een onvergetelijke en bijzondere ervaring was het deelnemen aan de Roparun met collega's van De Wever. Dit was een hoogtepunt tijdens een mooie loopbaan. Voorlopig houd ik niet op met vrijwilligerswerk. Het blijft leuk om de groep uit te dagen, zodat zij hun grenzen blijven verleggen.'

'Ik vind het nog steeds **hartstikke leuk** om te doen.'

Geschiedenis

Korte geschiedenis van de ouderenzorg in Tilburg

Door gastredacteur: Henk van Doremalen

Hoe heeft de ouderenzorg in Tilburg zich ontwikkeld? Daar gaat dit kort historisch overzicht over dat ontleend is aan het boek 'Een hele zorg minder', dat ondergetekende in 2010 bij afscheid van Jan Vullings als voorzitter van de Raad van Toezicht heeft geschreven.

Nonnen en liefdadigheid

Voordat de nonnen zich actief gingen bemoeien met de zorg voor ouderen en mensen met een beperking was je als oudere aangewezen op je familie. Je bleef meestal werken tot het niet meer kon. In de wolnijverheid, die in Tilburg tot ver in de 19e eeuw nog grotendeels in de vorm van huisindustrie voorkwam, of op een boerderij was er altijd wel een klusje. Echt oud werden de meeste mensen overigens niet. En je had 'bestedelingen'. Als iemand geen familie had kon hij elders ondergebracht worden waarvoor de plaatselijke overheid (het Armbestuur) enige vergoeding gaf. Uiteraard een kwetsbaar systeem dat helemaal afhankelijk was van liefdadigheid. Het maakte deel uit van de armenzorg.

De oudste instellingen op het terrein van de ouderenzorg dateren uit de eerste decennia van de 19e eeuw. Geïnspireerd door de actieve pastoor van het Heike, Joannes Zwijsen, kwam in 1838 op het Goirke Huize Sint Ignatius tot stand. Eerst met een armzalige huisvesting, maar vanaf 1843 in het door architect Peter Blomjous ontworpen St. Ignatiusgesticht. Daar verzorgden de zusters van Liefde onder leiding van Lucie Michielsens 'hulpbehoevende oude mannen'.

En heel opmerkelijk: het gebouw van het Ignatiusgesticht met vanaf 1855 de karakteristieke vleugels staat er nog steeds!

Gestichten en pensions

In de loop van de 19e eeuw kwamen er meer van dit soort gestichten in de verschillende parochies die Tilburg rijk was. Mensen van hoge leeftijd kwamen ook wel in het zogeheten gasthuis op de Locht (ongeveer waar nu de Gasthuisring is) terecht, dat eigenlijk bedoeld was voor ernstig zieken. Het leidde ertoe dat er een apart groot 'gasthuis' tot stand kwam voor zowel oude mannen als vrouwen aan de Lange Nieuwstraat. Toen dit Sint Josephgasthuis in 1888 geopend werd in aanwezigheid van iedereen die in Tilburg iets te betekenen had, zag men het als een soort modeltehuis. Het was een opvallend groot kloosterachtig gebouw op de plaats waar nu het Clarissenhof is. Bedoeling was dat de bewoners binnen de regels die de zusters stelden onbezorgd hun laatste jaren konden doorbrengen en zich konden voorbereiden 'op de grote reis naar de eeuwigheid'. In de volksmond werd het al snel het St. Josephgesticht genoemd.

Naast grote eetzaal en slaapzaal voor mannen en vrouwen, gescheiden ook al was men getrouwd, waren er voor mensen die het zich konden veroorloven ook 'klassenkamers'. Daar had je wat meer privacy. Toen het St. Josephgesticht in 1913 25 jaar bestond telde men er 87 mannen en 154 vrouwen. De relatief strenge katholieke signatuur bleef gebruikelijk tot in de jaren zestig, ook in de andere gestichten die er

**'Je bleef
meestal
werken
tot het niet
meer kon.'**

kwamen. Een opmerkelijk gegeven is dat katholieke verpleegsters geen pijnstillers mochten verstrekken aan wie zijn geestelijke zaken niet op orde had! Wat minder streng ging het er al aan toe in pension Mariengarde in de wijk Zorgvlied dat op 26 juni 1935 werd geopend en dat nadrukkelijk bedoeld was voor de wat meer welgestelde Tilburgers. Wie het zich kon veroorloven kon bij de huisvesting ook een kamer krijgen voor eigen personeel. Enigszins vergelijkbaar was ook St. Lidwina aan de Pelgrimsweg dat uit 1936 dateert. Beide gebouwen staan er nog steeds.

Modelhuis

Een doorbraak in de zorg kwam er na de Tweede Wereldoorlog. Langzaam groeide het idee van verzorging van de wieg tot het graf. Met name kwam dat uit de sociaaldemocratische hoek, maar in Tilburg, waar de sociaaldemocratie maar weinig (politieke) invloed had, pikten ook sociaal voelende katholieken het idee op. Het leidde begin jaren vijftig zelfs tot een regelrecht model-bejaardenhuis. Aan de basis stond pastoor P.A. van der Velden die de nieuwe parochie Onbevlekt Hart van Mariastichtte, die bij de Tilburgers bekend is als Fatima. De energieke Van der Velden wist een aantal Tilburgse notabelen om zich heen te verzamelen waarmee hij tot een nieuw soort katholieke voorziening kwam voor ouderen zoals die nog niet bestond. Men kende de wegen om naast allerlei donaties ook gemeentelijke subsidie binnen te halen, ondersteund door de ruime katholieke (KvP) meerderheid in de gemeente raad. Architect Jos Bedaux maakte al in 1947 de eerste schetsen voor het bijzondere gebouw dat 23 november 1952 onder de naam St. Jozefzorg werd geopend. Het was geen klassiek gesticht, maar een ruim opgezet complex met een 150 meter lange gang en haaks daarop enkele vleugels. Met naast kleine woonkamers per echtpaar ruimtes voor eten en ontspanning. De zorg kwam in handen van de zusters van het H. Hart, in Tilburg aangeduid als 'gutjesnonnen',

vanwege hun karakteristieke hoofdkap. Wie er kwamen te wonen diende toch wel aan allerlei eisen te voldoen. Uiteraard moest men katholiek zijn, op leeftijd en een woning achterlaten. Dat laatste was bedoeld om zo de woningnood te verminderen. Ook al mochten de ouderen van hun welverdiende rust genieten in dit fraaie tehuis, de bijbehorende kapel was essentieel en vormde in de woorden van de bisschop die alles secuur inzeggende natuurlijk ook 'de poort naar de hemel'.

De hoogte in

Het idee van eigen kamers en centrale voorzieningen vond navolging in de jaren zestig en zeventig. Belangrijkste daarbij was dat men ook hoogbouw toe ging passen. Aan het begin van de gloednieuwe wijk 't Zand verscheen de Vrededurcht, waarbij menigeen de angst om zo hoog te gaan wonen moest overwinnen. Het was in 1959 gereed op de plaats waar nu het Dr. Ahaushof staat. Bedenk dat Tilburg omstreeks 1960 zo'n 10.000 ouderen kende waarvan 8 % in een bejaardentehuis verbleef. De verwachting was dat de nog steeds snel groeiende bevolking in Tilburg meer bejaardenoorden nodig zou hebben. En die kwamen er ook, waarbij naast St. Jozefzorg en Vrededurcht, Mariengarde en St. Lidwina nieuwe gebouwen tot stand kwamen als Padua, Koningsvoorde en het nieuwe St. Joseph, oftewel De Kievitshorst, die nu afgebroken wordt. We zitten dan omstreeks 1970.

Verpleeghuizen

Een nieuwe ontwikkeling die zich voordeed is dat men ouderen die vanuit het ziekenhuis intensieve

zorg nodig hadden in een apart verpleeghuis onder wilde brengen zodat ze niet langdurig in het ziekenhuis zouden blijven. Verpleegmogelijkheden kwamen er al bij bestaande instellingen als St. Jozefzorg en De Kievitshorst, maar er kwam ook een geheel nieuw initiatief voor de revalidatie van mensen (niet alleen ouderen) die uit het ziekenhuis kwamen: Johannes XXIII nabij het toenmalige Maria ziekenhuis, dat in 1967 tot stand

kwam. Het ging na enkele jaren op in De Hazelaar (1976) die gerenoveerd en met andere normen over de zorg en verpleging nog steeds bestaat. De stichting waar De Hazelaar onder viel stond met de stichting Antonius van Padua aan de basis van wat De Wever is geworden. Daar zijn later weer andere stichtingen bij aangesloten, maar dat is een verhaal dat elders aan bod komt.

Medewerkers +25 jaar in dienst!

De Wever bestaat dit jaar 25 jaar, maar er zijn medewerkers die al veel langer in dienst zijn. Wij gingen met ze in gesprek. Want wat is er allemaal veranderd in de tussentijd? En waarom werken zij al zo lang voor De Wever? In deze zeven bijzondere portretten vertellen de medewerkers over hun werk bij De Wever.

Ik hoop hier nog wel even te blijven.

Debby Hesselberth is Teamassistent op de Reyshoeve. Ze is in 1992 begonnen met werken bij De Wever met de opleiding tot Verzorgende IG op De Hazelaar. Dat werk heeft ze gedaan tot 2000, toen moest ze een switch maken omdat het werk te zwaar werd vanwege rugklachten.

Debby: 'Na mijn werk in een zorgfunctie ben ik Receptioniste geworden, maar dat lag me niet echt. Ik ben toen wel de administratieve kant opgegaan. En ik heb heel wat functiebenamingen gehad de afgelopen jaren. Nu is dat Teamassistent.'

Sinds 2000 werk ik op de Reyshoeve, dat was toen een nieuwe locatie. Ik wilde na mijn werk in de zorg heel graag voor een zorgorganisatie blijven werken en dat is gelukt al mis ik het directe dagelijkse contact met bewoners nog steeds.'

Debby legt uit of ze verschillen ziet met voorheen: 'Vroeger was de werkdruk hoog, dat is in al die jaren niet veranderd. Handen aan het bed zijn nog steeds nodig. In mijn functie ervaar ik dat elke dag. Het is een dagtaak om de bezetting mee op te lossen, er zijn veel gaten in de roosters. Naar mijn idee was er vroeger wel meer tijd voor uitstapjes en dergelijke. Dat mis ik wel. En het onderdeel zijn van een team, dat is iets wat ik ook mis. Je kent de mensen op de werkvloer, maar je maakt niet echt deel uit van een team. Mijn werk vind ik nog steeds erg leuk om te doen, zeker als er toch contact is met bewoners, bijvoorbeeld bij de opname of het regelen van andere zaken. Na al die jaren kennen veel mensen mij hier op locatie, vraag het maar aan Debby, hoor ik dan. Dat maakt mijn werk heel afwisselend. Ik hoop hier nog wel even te blijven. De Wever is bovendien een flexibele werkgever die goed met je meedenkt.'

Joke Goudsmits werkt als Secretaresse voor cluster Kortdurende Zorg op De Hazelaar. Ze is deze locatie altijd trouw gebleven. Ze vertelt over haar ervaringen en jaren op het secretariaat.

Joke: 'Ik werk sinds juni 1996 bij centrale organisatie De Wever. In 1976 ben ik gestart op De Hazelaar, destijds nog zelfstandig. Daar heb ik tot 1986 gewerkt als Secretaresse voor de algemeen en economisch directeur. Toen ben ik er 10 jaar tussenuit geweest in verband met onze kinderwens. In 1996 ben ik teruggevraagd. Er was ondersteuning nodig voor de familie- en bewonersraad. Omdat ik de uren goed kon combineren met mijn gezin, ben ik teruggekomen. Toen ik in '86 De Hazelaar verliet werkten wij nog met een typemachine. Tekstverwerkers waren in opkomst. Er stond toen op het secretariaat een grote printer met een plexiglas kap tegen het lawaai. En die automatiseringsslag was er natuurlijk ook in de tien jaar daarop. In de jaren negentig was de opkomst van Office en Word en

Het voelt prettig om hier te werken.

moesten we cursussen volgen om daarmee om te leren gaan.'

Joke vervolgt: 'Ik heb altijd op De Hazelaar gewerkt, het voelt prettig en vertrouwd om hier te werken. Vanuit De Hazelaar heb ik ook de samensmelting met andere verzorgingshuizen meegemaakt. In de tien jaar dat ik weg was is de organisatie natuurlijk steeds meer uitgebreid. Als ik aan mijn werkverleden bij De Wever denk, dan kijk ik terug op een heel andere tijd. We werkten toen op locatie meer als een eenheid. Als je ondersteuning nodig had, dan hielpen we elkaar. Er was veel samenwerking en saamhorigheid. Ik heb daar warme herinneringen en contacten aan over gehouden. Het werk nu is veel meer afgebakend en strak, er wordt binnen bepaalde kaders gewerkt. Ieder team of cluster is voor zichzelf bezig. Dit past natuurlijk ook bij de huidige tijd. En wat betreft mijn werk: de post is verdwenen er zijn nieuwe media voor in de plaats gekomen. Het werk is efficiënter geworden. Dat is iets wat ik wel fijn vind.'

'Op het secretariaat werken we in een klein team, ik werk voor de clustermanager en doe mijn werk nog steeds ontzettend graag. Inmiddels ben ik al aardig op leeftijd en mijn pensioen komt in zicht. Ik hoop hier mijn jaren vol te kunnen maken. Ik ben na al die jaren vergroeid met De Hazelaar, ik kan en wil me geen andere werkplek voorstellen', besluit Joke.

Op deze manier ben je dankbaar.

Marion Hendriks werkt op dit moment als Secretaresse voor Boshuis, De Bijsterstede, Den Herdgang en Mater Misericordiae. Ze is haar loopbaan bij De Wever gestart in 1985, dus dit jaar 37 jaar in dienst. Ze heeft verschillende functies doorlopen en vertelt over haar ervaringen.

Marion: 'Ik ben bij De Wever begonnen als stagiair leerling bejaardenverzorgende op De Kievitshorst. De opleiding duurde twee jaar. Daarna ben ik er blijven werken en heb ik diverse opleidingen en cursussen gevolgd. Ik heb ook als leidinggevende gewerkt op de afdeling. Helaas kreeg ik klachten en werd het werk fysiek te zwaar. Ik ben toen om gaan scholen en heb gewerkt als Facilitair Medewerker en later als Facilitair Manager. Dat was een heel andere tak van sport, uiteindelijk paste het me niet echt. Na ruim drie jaar heb ik in overleg met mijn directeur de beslissing genomen om de cliëntenadministratie voor De Kievitshorst op te zetten en secretariaatswerk te gaan doen. Sinds 2006 werk ik echt op het secretariaat, nu voor het cluster. Twee dagen per week werk ik voor Boshuis en twee dagen voor de andere locaties.'

'Ik werk bewust voor De Wever. Dat je een bewoner, verwant of collega kunt helpen is voor mij een voorwaarde. Bewonersgeluk staat op nummer één. Een tijdje terug waren wij druk aan het inpakken om van De Kievitshorst naar Boshuis te verhuizen. Er kwam toen een melding van een bewoner die één wens had om zijn vrouw nog te kunnen zien. Ik heb toen die mevrouw op kunnen halen en naar meneer gebracht. Kippenvelmoment. Daar doe je het voor. Ook al ben je secretaresse en ben je niet direct verantwoordelijk voor de bewoners, op deze manier word je er toch bij betrokken en ben je dankbaar dat je hier werkt,' legt Marion uit.'

Ze vervolgt: 'Door de verzelfstandiging van de teams veranderen taken en rollen van medewerkers met een ondersteunende functie (dus ook voor mij). Ik ben op dit moment op zoek naar wat mijn rol is en wat mijn taken zijn of gaan worden. Gelukkig word ik daar goed in ondersteund door mijn clustermanager. Ik ben aan het uitwerken wat 'mijn droom' is. Waar word ik gelukkig van? Ik ben daar over aan het nadenken. Dit zijn positieve veranderingen. De Wever is een prima werkgever. We mogen meedenken over de toekomst en mogelijke invulling van je functie. Ik heb een zorghart en dat zal ik nooit verliezen. Voor mij zal het waarschijnlijk een functie gerelateerd aan de zorg blijven.'

Gerda van der Sande werkt als Coach Daginvulling op locatie Notre Dame. Ze kijkt terug op haar werk als Activiteitenbegeleider op verschillende locaties van De Wever.

Gerda: 'In 1993 ben ik gestart op De Heikant als Activiteitenbegeleidster, dat heb ik 12 jaar gedaan. Daarna heb ik 12 jaar als Vrijwilligerscoördinator op Padua gewerkt. Nu werk ik op locatie Notre Dame sinds 2017. Sinds april van dit jaar in de nieuwe functie als Coach Daginvulling. Ik ben bij De Heikant gestart na een aantal sollicitatiegesprekken op verschillende locaties. Er waren toen veel vacatures voor activiteitenbegeleiders omdat overal de 'zwevende beddenprojecten' werden opgezet. Mijn keuze viel op De Heikant. Dit was het leukste sollicitatiegesprek. De Heikant was toen nog zelfstandig. Dat maakte het werk ook anders, de lijntjes waren kort. We hadden eigen ICT en administratie. Even bellen en het was geregeld. We werkten met een groot welzijnsteam, los van de zorgafdeling, gastvrouwen hoorden toen bij team welzijn.'

Waar ik met veel plezier op terug kijk waren de themafeesten, grote rommelmarkten en daarna de evaluatie van de activiteiten die we

Daar ligt mijn hart.

tot in de kleine uurtjes maakten. Daar heb ik de leukste herinneringen aan. Daarna ben ik mee overgegaan naar het nieuwe Padua, hier heb ik ook met veel plezier gewerkt. Daar werd ik Vrijwilligerscoördinator en deed ik het beheer van ontmoetingsruimtes buiten de locatie.'

Gerda vervolgt: 'Wat ik fijn vind aan de huidige tijd: We kijken meer naar de bewoners. Bewoners mogen zelf beslissen wat ze ondernemen. Vroeger werd er een bingo aangekondigd, werd de ruimte omgebouwd en moest iedereen meedoen aan de bingo. Er was een aantal standaard activiteiten, daar werd niet van afgeweken. In de loop van de jaren is er veel veranderd ook qua bewonersactiviteiten. Er wordt nu veel meer afgestemd wat de wensen van de bewoners zijn. Als medewerker beweeg je mee met de veranderingen binnen de organisatie. Sinds 1 april heb ik deze nieuwe functie. Het moet nog wel opgestart worden, je bent nog wat zoekende in sommige taken, al denk ik dat Notre Dame best ver is met team daginvulling. Wij gaan op huisbezoek, bewoners geven aan wat ze willen en wij springen daar op in. Elke dag is een andere dag, elke dag krijg je wel een glimlach op iemands gezicht. Dat geeft een dankbaar gevoel. Dat is voor mij de kers op de taart.'

Gerda sluit af: 'Er moet wel iets heel gek gebeuren wil ik nog weggaan bij De Wever. Het was destijds een bewuste keuze om in de ouderenzorg te gaan werken. Tijdens mijn schooltijd moest ik op verschillende plekken stage lopen, dat wilde ik helemaal niet. Toen wist ik al dat het de ouderenzorg moest worden. Dat heb ik altijd geweten, daar ligt mijn hart. Ik heb mijn plekje gevonden bij De Wever.'

Ik heb hier echt mijn plekje gevonden.

May Versteynen werkt al 42 jaar als Fysiotherapeut voor De Wever. Ze is als net afgestudeerde gestart op De Hazelaar en werkt nu op locaties Koningsvoorde en Reyshoeve. May vertelt over al die jaren en de goede herinneringen aan haar begintijd.

May: 'Ik was nog student en zat in Gent op kamers toen ik een jongen sprak van wie de zus met zwangerschapsverlof ging. Zij werkte als fysiotherapeut op De Hazelaar. Ik heb haar toen vervangen in de zomer van 1979 en een paar maanden later, 1 januari 1980 ben ik ook in vaste dienst gegaan.

Die beginperiode was geweldig. We werkten met een groepje van acht Belgen in Nederland. Wij stonden bekend als de Belgische enclave. We waren jong en flexibel, dus werken in Nederland was geen probleem. We reden samen en hadden het heel gezellig. Iedereen in de zorg was toen ook jonger. Gaandeweg is de zorg ouder geworden valt me op. Andere behandelaars zijn ook ouder geworden. De sfeer nu is wel anders dan voorheen. Het komt niet meer zo bij elkaar. We hebben nu een Team West en een Team Zuid, maar alles is meer zakelijk, vroeger was het warmer.'

May vervolgt: 'Ik had voor mezelf zo het idee als ik 15 jaar in dienst ben ga ik wat anders doen. Ergens anders werken. Toen veranderde mijn privé-situatie en bij De Wever kon ik makkelijk mijn uren en werkdagen regelen. Er werd goed met me meegedacht. Er was eigenlijk geen reden voor mij om weg te gaan. En nu nog twee en driekwart jaar, dan ben ik 67 en ga ik met pensioen. Die jaren ga ik nog wel vol maken. Ze kunnen 'Die Belgische' denk ik ook nog niet missen, ik heb hier echt mijn plekje gevonden.'

Rianne van Gangelt werkt als Teamassistent op Notre Dame en Reyshoeve. Ze werkt 27 jaar bij De Wever. Ze werkt samen met Arina van Hooft, Coördinator Huishouding op Notre Dame die in juli van dit jaar haar 40-jarig jubileum viert. Samen vertellen ze over de sfeer op Notre Dame en de veranderingen die op komst zijn.

Arina: 'Toen ik 40 jaar geleden begon was dat als Bejaardenverzorgster. Ik kwam als 18-jarige in dienst bij het bejaardenhuis met bijzondere functie, stichting bejaardenzorg dochters van Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart. Daarvoor had ik de tweejarige opleiding gevolgd en stage gelopen. Als Bejaardenverzorgster deed je alles op de afdeling, verzorging, maar ook het huishouden. Je dienst begon om 07.00 uur tot 13.00 uur, dan had je twee uurtjes vrij en van 15.00 tot 19.00 uur ging je weer aan de bak. Dat waren lange dagen, en dan tien dagen werken, vier dagen vrij. Na een jaar of tien ben ik hoofd van de afdeling geworden, daarna heb ik de switch gemaakt naar de facilitaire kant en werd ik Hoofd Huishoudelijke dienst, later ben ik Coördinator Huishoudelijke

Meeste dagen voelt het niet als werk.

dienst geworden. Per 1 oktober heb ik een nieuwe functie aangeboden gekregen, Teamassistent Dienstverlening op de Reyshoeve. Voor mij een totaal andere wereld, ik moet dat nog echt een plekje geven.'

Rianne: 'Ik begon 27 jaar geleden als Verzorgende, als oproepkracht. Ik ben doorgegroeid naar Zorgcoördinator, Gespecialiseerd Verzorgende PG. Door lichamelijk klachten ben ik twee jaar geleden in de functie van Teamassistent gerold. Per 1 januari ben ik naast Notre Dame op Reyshoeve begonnen. Tot oktober ga ik samen met Arina 1 dag per week naar de Reyshoeve, ik ga Arina daar inwerken, daarna werk ik weer als Teamassistent voor Notre Dame. Ik begrijp waarom zij de overstap lastig vindt. Notre Dame is zo'n aparte locatie. Er heerst hier een vredige sfeer, dat komt natuurlijk door de zusters en paters, ook al maken zijn nog maar een klein deel uit van de bewoners. Het is voornamelijk de locatie, een oud klooster, alleen de uitstraling zorgt al voor rust.'

'Zolang ik het nog net zo leuk vind als nu blijf ik hier werken.'

Arina werkt nauw samen met de zusters, ze kan ze ook echt nog niet missen, via een DVO (een dienstverleningsovereenkomst) blijft ze ook nog voor ze werken. Arina: 'De zusters trekken zich steeds meer terug, met de verkoop van het gebouw is veel onzeker. Ik ben blij dat De Wever me een nieuwe betrekking heeft aangeboden als Teamassistent op de Reyshoeve, maar voor mij is dat wel een overgang. Maar alle partijen denken met me mee en hebben het beste met me voor. Dat voelt wel goed.'

Rianne: 'Als je het zelf aangeeft, kun je echt een groei doormaken binnen De Wever. Er wordt goed meegedacht. Teamassistent is een nieuwe functie, ook daar word je goed in begeleid. De doorgroeimogelijkheden zijn nu beter dan vroeger.'

Wat ook beter is dan vroeger is het fysieke werk.' Dat kan Arina alleen maar beamen: 'In mijn begintijd waren er nog geen tilliften, moesten we de bewoners wassen terwijl ze in bed lagen en de gordijnen in het bad wassen. Dat was echt zwaar. Daar staat wel tegenover dat er enorme saamhorigheid was onder het personeel. We studeerden zelfs toneelstukken in om de bewoners te vermaken. En als er een uitje was voor de bewoners dan ging echt al het personeel mee.'

Samen zijn ze het erover eens dat ze nog steeds met veel plezier naar hun werk gaan. En dat blijft voorlopig ook zo. Arina: 'Het gaat vanzelf, meeste dagen voelt het niet eens als werk.' Rianne vult aan: 'Zolang ik het nog net zo leuk vind als nu blijf ik hier werken.'

Een nieuwe dag - Het Wever Lied

Tekst en muziek: Jean-Luc Spaninks

(Couplet)

Ze wil zo graag, maar het gaat niet meer
Ze droogt haar tranen nog een keer
De lieve zuster pakt haar bij haar hand
Het maakt haar rustig, voelt met haar een band

Ze mag zelf kiezen wat ze wil
De Wever maakt voor haar zo het verschil
Ze leeft zoals zij het gewend is
Het geeft haar leven nog zoveel betekenis

(Refrein)

Wij zijn De Wever en wij werken hier samen
Op de locaties met herkenbare namen
We zijn verschillend en dat zijn we met velen
Zolang we maar de passie nog delen
Met elkaar, en zorgen voor hem en haar

(Couplet)

Een nieuwe dag in haar lange leven
Ze moest wat wennen maar dat duurde
maar even
De sfeer is prettig, de mensen zijn warm
Die lieve gastvrouw wrijft zacht over
haar arm

Ze neemt een slokje van haar kopje thee
En Loes van welzijn vraagt haar
'ga je zo mee?'
Je kunt gaan sjoelen, kaarten of zingen
Ze begint te lachen want zij houdt van
deze dingen

(Refrein)

Wij zijn De Wever en wij werken hier samen
Op de locaties met herkenbare namen
We zijn verschillend en dat zijn we met velen
Zolang we maar de passie nog delen
Met elkaar, en zorgen voor hem en haar

(Bridge)

Leef je leven
En doe wat je wil
We lossen het samen op
Het glas is half vol

(Couplet)

Een nieuwe dag in haar werkend leven
Ze is van plan vandaag weer alles te geven
Voor haar bewoners gaat zij door het vuur
En dat begint al vaak om 7.00 uur

Er wordt soms erg veel aan haar gevraagd
Maar geeft niet op voordat de dag
is geslaagd
Want onvermoeibaar gaat zij steeds door
Ze kan niet anders, ze leeft ervoor

(Refrein 2x)

Wij zijn De Wever en wij werken hier samen
Op de locaties met herkenbare namen
We zijn verschillend en dat zijn we met velen
Zolang we maar de passie nog delen
Met elkaar, en zorgen voor hem en haar

Luister het
lied via de
QR-code!

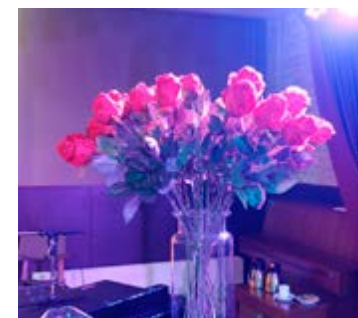
Voorstellingen Maurice Hermans '25 rozen voor jou'

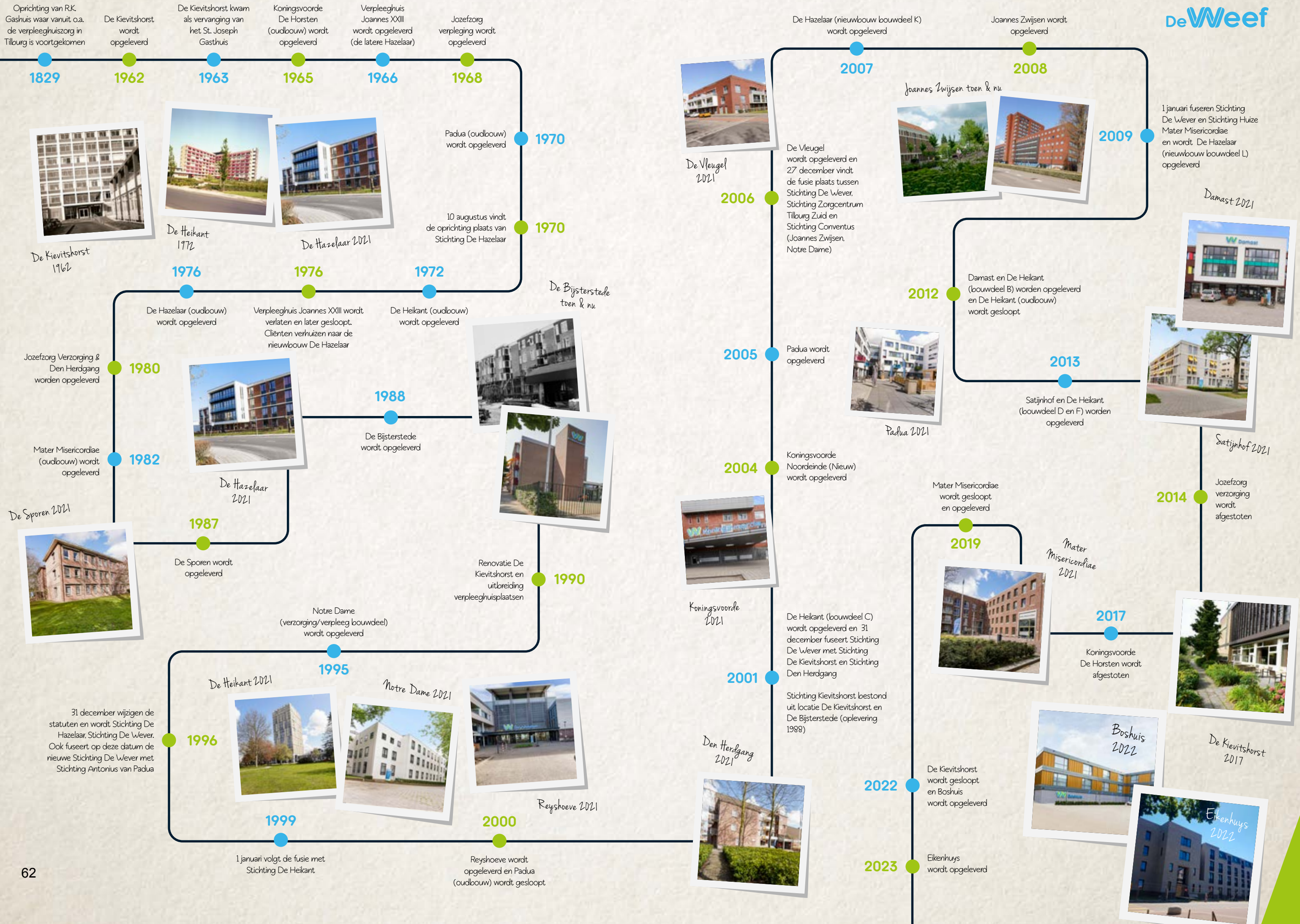
Maurice Hermans bezocht in dit jubileumjaar alle locaties van De Wever met zijn voorstelling '25 Rozen Voor Jou'. In zijn voorstelling zong hij bekende liedjes van zijn vader Toon Hermans, speciaal voor bewoners en cliënten van De Wever. 13 april was de start van zijn 'Wever-tour' en werd het eerste optreden in locatie De Hazelaar gegeven. De laatste voorstelling gaf hij op 26 juli in de Kapel van de Zusters van Liefde in locatie Mater Misericordiae. In totaal heeft Maurice 21 voorstellingen gespeeld. Dat deed hij met pianist Harrie Herfst en zangeressen Sanne Verboom en Wendy Hoogendijk.

"Ik vond het super! Veel nummers kende ik nog van vroeger, waardoor ik lekker mee kon zingen. Het was heel gezellig."

Monique (bewoonster De Hazelaar)

De eigenlijke titel van de voorstelling van Maurice Hermans is '24 Rozen Voor Jou', maar speciaal voor het jubileum werd de voorstelling tijdelijk omgedoopt naar '25 Rozen Voor Jou'. Een roos voor elk bestaansjaar van De Wever. De liedjes die Maurice Hermans zong waren voor bewoners en cliënten heel herkenbaar. Hierdoor kon het publiek gezellig meezingen, maar het zorgde ook voor ontroerende momenten.

De Wever

Contact

Dr. Deelenlaan 6, 5042 AD Tilburg
T. 0800 339 3837

DeWeverTilburg

@dewevertilburg

De Wever